ମଣିଭାଇ

ବନାମ

ହେମରାଜ

ମାର୍ଚ୍ଚ 21,1990

[କେ. ଏନ୍. ସିଂହ ଏବଂ ଏନ୍. ଏମ୍. କାସଲିୱାଲ, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିଦ୍ୱୟ]

ହିନ୍ଦୁ ଆଇନ -ଯୌଥ ପାରିବାରିକ ସମ୍ପତ୍ତି - ତାଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଲାଭ ପାଇଁ ଏବଂ କୌଣସି ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା ବିନା ଚୁକ୍ତି ହୋଇଥିବା ଋଣ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହସ୍ତାନ୍ତରଣ -ଯଦି ଏହା ଅନୈତିକତା ଏବଂ ଅବୈଧତା ଦ୍ୱାରା କଳଙ୍କିତ ହୋଇନଥାଏ ଏବଂ ଋଣ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ପୂର୍ବରୁ ଥିଲା, ତେବେ ପୁଅମାନଙ୍କ ଉପରେ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଅଟେ ।

ହିନ୍ଦୁ ଆଇନ ଯୁଗ୍ମ ପାରିବାରିକ ସମ୍ପତ୍ତି - ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହସ୍ତାନ୍ତରଣ - ହସ୍ତାନ୍ତରଣ କାରବାରର ବୈଧତା - ପ୍ରତ୍ୟେକ କାରବାରକୁ ସ୍ୱାଧୀନ ଭାବେ ଯାଞ୍ଚ କରାଯିବା ଉଚିତ ।

ହିନ୍ଦୁ ଆଇନ -ନୈଷ୍ଠିକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟର ମତବାଦ - ପିତାଙ୍କ ଋଣ ନିର୍ବାହ କରିବା ପାଇଁ ପୁତ୍ରମାନଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ - ମତବାଦ ସ୍ୱୀକାର୍ଯ୍ୟ ଯେ ପିତାଙ୍କ ଋଣ ବ୍ୟବହାରିକ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

" ପୂର୍ବଜ ଋଣ "- ଯାହା ଅଟେ ।

'B', ଯିଏ ତାଙ୍କ ପୈତୃକ ସମ୍ପତ୍ତିର ବିଭାଜନରେ କିଛି କୃଷି ଜମି ଏବଂ ଏକ ଘର ପାଇଥିଲେ, ଏବଂ ତାଙ୍କ ନାବାଳକ ପୁଅ 'H' ଏବଂ 'R' (ଉତ୍ତରଦାତା) 22 ଏପ୍ରିଲ, 1948 ରେ 'N' ସପକ୍ଷରେ ଏକ ସର୍ତ୍ତମୂଳକ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରି 5,500 ଟଙ୍କା ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତି ବନ୍ଧକ ରଖିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ରେ ଏକ ପୁନରୁଦ୍ଧାର ଚୁକ୍ତିନାମା ଦ୍ୱାରା ସେମାନେ 'N' ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ସେମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପୁନର୍ବାର ହସ୍ତାନ୍ତର କରିଥିଲେ । ସେହିଦିନ ଅର୍ଥାତ 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953ରେ ସେମାନେ କିଛି କୃଷି ଜମି ଏବଂ ଘରକୁ 'N' ଙ୍କ ଭାଇ 'M' (ଅପିଲକାରୀ) ଙ୍କୁ 5,500 ରେ ବିକ୍ରି କରିଥିଲେ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ 'M "ଘରଟିକୁ' W" ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବିକ୍ରି କରିଦେଲା । ଅବଶିଷ୍ଟ ଜମି ସେମାନେ ସେହି ଦିନ 'V' ଏବଂ ତାଙ୍କ ଭାଇଙ୍କୁ ବିକ୍ରି କରିଥିଲେ ।

'B' ଙ୍କ ପୁଅ ଏବଂ ପତ୍ନୀ (ବାଦୀ) 'M' (ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 1), 'V' ଏବଂ ତାଙ୍କ ଭାଇ (ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 2 ଏବଂ 3), 'W' ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେମାନେ (ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 4 ରୁ 8) ଏବଂ 'V' (ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 9) ଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ, ଯାହା ଯୌଥ ହିନ୍ଦୁ ପରିବାରର ସଦସ୍ୟ ଭାବରେ ସେମାନଙ୍କ ଅଂଶରେ ଆସିଥିବା କୃଷି ଜମି ଏବଂ ଘରର ଦଖଲ ଡିକ୍ରି ପାଇଁ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲା ଯେ 'B' ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନୁହେଁ କାରଣ ଏହା କୌଣସି ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା କିମ୍ବା ନାବାଳକ କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର ଲାଭ ପାଇଁ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଏହା 'B' ଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ଥିଲା, ଯାହାଙ୍କ ପାଖରେ ମଦ୍ୟପାନ ଏବଂ ଜୁଆ ଖେଳର କୁପ୍ରଭାବ ଥିଲା ଏବଂ ସେ ଯାହା ରୋଜଗାର କରୁଥିଲେ, ତାହା ସବୁ ନିଜ ଶସ୍ୟ କାରବାରରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଥିଲେ ।

ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରି କହିଛନ୍ତି ଯେ (i) 'B' କୌଣସି ଦୁର୍ନୀତିରେ ଲିପ୍ତ ନୁହଁନ୍ତି, (ii) 'B' ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ବନ୍ଧକ ଉପରେ ବକେୟା ପୂର୍ବ ଋଣର ପରିଶୋଧ ପାଇଁ ଥିଲା ଏବଂ (iii) 'B' ଜଣେ ଦଲାଲ ଥିଲେ ଯାହାଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ନଗଦ ପୁଞ୍ଜିର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା ଏବଂ (iv) ବାଦୀମାନେ ଏବଂ 'ବି' ଙ୍କୁ 'ଡବ୍ଲ୍ୟୁ' ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ମାଲିକାନାକୁ ଆପତ୍ତି କରିବାରୁ ହଟାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା, କାରଣ 'W' ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ (ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 4 ରୁ 8) ବାଦୀମାନଙ୍କ ଅବଗତିରେ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଆପତ୍ତି ବିନା 'M' ଠାରୁ କିଣାଯାଇଥିବା ଘରର ପୁନଃନିର୍ମାଣ ପାଇଁ Rs.25,000 ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଥିଲେ ।

ବାଦୀମାନେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକ ଅପିଲ ଆଗତ କରିଥିଲେ ଯେ 'M' ଏବଂ 'N' ଏକ ପାରିବାରିକ ସଂସ୍ଥା ଚଳାଉଥିଲେ ଯାହାର ସେମାନେ ମାଲିକ ଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ଦିନର ସର୍ତ୍ତମୂଳକ ବିକ୍ରୟ ଦଲିଲ, ପୁନଃ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ଦଲିଲ ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ଏକ ଉପକରଣ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ ଏବଂ ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ଏବଂ ସମାନ କାରବାରର ଏକ ଅଂଶ ଏବଂ ଯଦି 'N' ସହିତ ସର୍ତ୍ତମୂଳକ ବିକ୍ରିର 22 ଏପ୍ରିଲ, 1948 ର ମୂଳ କାରବାର ବୈଧ ନୁହେଁ ଏବଂ 'B' ର ନାବାଳକ ପୁଅଙ୍କ ଉପରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନୁହେଁ, ତେବେ ପରବର୍ତ୍ତୀ 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ର କାରବାର, ସେହି ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଋଣ କିମ୍ବା ଦାୟିତ୍ୱ ପରିଶୋଧ ପାଇଁ ଏହାକୁ ସମର୍ଥନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଅପିଲକୁ ମଞ୍ଜୁର କରି, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରାୟ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟର ଡିକ୍ରିକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ, ବାଦୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ମକଦ୍ଦମା ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲ ପାଇଁ ଏକ ଡିକ୍ରି ପାରିତ କରି

କହିଥିଲେ ଯେ (i) 1948 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 22 ତାରିଖର କାରବାର ତଥା 1953 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 11 ତାରିଖର ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ କାରବାର ସମାନ କାରବାରର ଅଂଶବିଶେଷ ଥିଲା; (ii) 1948 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 22 ତାରିଖର କାରବାର ଅବୈଧ ଥିଲା କାରଣ ଏହା କୌଣସି ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥିତ ନଥିଲା, ତା 'ପରେ 1953 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 11 ତାରିଖର ବିକ୍ରୟ ଏବଂ ପୁନଃହସ୍ତାନ୍ତରଣର ପରବର୍ତ୍ତୀ କାରବାର ମଧ୍ୟ ଅବୈଧ ଥିଲା । ତେଣୁ ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଅପିଲ ।

ଆଂଶିକ ଭାବେ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଇ, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ,

ନିର୍ଣ୍ଣୟ କଲେ :1. ନୈଷ୍ଠିକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟର ମତବାଦ ଯାହା ଅଧୀନରେ ପୁଅମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ଋଣ ନିର୍ବାହ କରିବାକୁ ଦାୟୀ କରାଯାଏ, କେବଳ ଧାର୍ମିକ ବିଚାର ଉପରେ ଆଧାରିତ । ଏହି ମତବାଦ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ସ୍ୱୀକାର କରେ ଯେ ପିତାଙ୍କ ଋଣ ବ୍ୟବାହାରିକ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯଦି ଋଣ ବ୍ୟବାହାରିକ ନୁହେଁ କିମ୍ବା ଅବ୍ୟବାହାରିକ, ତେବେ ନୈଷ୍ଠିକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମତବାଦ ଲାଗୁ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଲୁହାର ଅମ୍ରିତ ଲାଲ ନାଗଜୀ ବନାମ ଦୋଶୀ ଜୟନ୍ତୀଲାଲ ଜେଠାଲାଲ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, ଏ. ଆଇ. ଆର. 1960 ଏସ. ସି. 964 ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ ।

2. ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପୁଅମାନେ ନିଜ ପିତାଙ୍କ ସହ ସଂଯୁକ୍ତ ଅଛନ୍ତି, ଏବଂ ଏପରିକି ନିଜ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଲାଭ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଋଣ ଚୁକ୍ତି ହୋଇଛି, ପୁଅମାନେ ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବାକୁ ଉତ୍ତରଦାୟୀ ଅଟନ୍ତି, ଯଦି ସେମାନେ ଅନୈତିକ କିମ୍ବା ଅବୈଧ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିନଥାନ୍ତି ଏବଂ ଏହିପରି ଋଣ ବିବାଦିତ ହସ୍ତାନ୍ତରଣର ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଥିଲା ।

2.1 ଯଦିଓ ପିତା ତାଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଲାଭ ପାଇଁ କୌଣସି ଋଣ ନିଅନ୍ତି, ଯାହା ଅବ୍ୟବାହାରିକ ନୁହେଁ, ବ୍ୟବାହାରିକ ଋଣ ଭାବରେ ଜଣାପଡ଼େ, ପୁତ୍ରମାନେ ନୈଷ୍ଠିକ ଦାୟିତ୍ୱର ମତବାଦ ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ଋଣ ନିର୍ବାହ କରିବାକୁ ଉତ୍ତରଦାୟୀ ଏବଂ ଯଦି ମିଳିତ ପାରିବାରିକ ସମ୍ପତ୍ତିର କୌଣସି ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଏପରି ପୂର୍ବ ଋଣ କିମ୍ବା ଋଣ ନିର୍ବାହ କରିବାକୁ କରାଯାଏ, ତେବେ ଏପରି ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ପୁଅମାନଙ୍କ ଉପରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ହେବ ।

ମୁଲ୍ଲା, "ହିନ୍ଦୁ ଆଇନର ନୀତି", 15ତମ ସଂସ୍କରଣ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 295; ଇରୁକୁଲାପତି ଭେଙ୍କଟେଶ୍ୱର ରାଓ *ବନାମ ଭେମୁରି ଆମାୟା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, ଏ. ଆଇ. ଆର୍.* 1939 Mad 561, ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ।

ବ୍ୟଙ୍କଟେସ୍ ଧୋଣ୍ଡଦେଓ ଦେଶପାଣ୍ଡେ ବନାମ ସୌ କୁସୁମ ଦତ୍ତାତ୍ରେୟ କୁଲକର୍ଣୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, [1979] 1955, ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିଥିଲେ ।

ଆଚ୍ୟୁତାରାମାୟା ବନାମ ରତନଜୀ ଭୂତାଜୀ, [1926] ଏ. ଆଇ. ଆର. Mad 211; ସୁରଜ ବଂଶୀ କୋଏର ବନାମ ଶେଓ ପ୍ରସାଦ ସିଂହ, 6 I.A. 88 (PC) ଉଦ୍ଧୃତ ।

ବନାରସ ବ୍ୟାଙ୍କ ଲିମିଟେଡ ବନାମ ହରି ନାରାୟଣ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, LIX I.A. 300, ବିଶିଷ୍ଟ ।

3. " ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ପ୍ରକୃତରେ ଏବଂ ଠିକ୍ ସମୟରେ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ, ଅର୍ଥାତ୍, ଋଣ ପ୍ରକୃତରେ ସ୍ୱାଧୀନ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ସନ୍ଦେହ ହୋଇଥିବା କାରବାରର ଅଂଶ ନୁହେଁ । ଏକ "ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ" ଋଣ ଗଠନ କରିବା ପାଇଁ ଏହା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ ଯେ ପୂର୍ବ ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଋଣଦାତା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତି ହେବା ଉଚିତ । କେବଳ ଯାହା ଆବଶ୍ୟକ ତାହା ହେଉଛି ଦୁଇଟି କାରବାର ପୃଥକ ସମୟରେ ଏବଂ ତଥ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଅଲଗା ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ମୁଲ୍ଲା, "ହିନ୍ଦୁ ଆଇନର ନୀତି", 15ତମ ସଂସ୍କରଣ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 295; ବ୍ରିଜ ନାରାୟଣ ବନାମ ମଙ୍ଗଳା ପ୍ରସାଦ, ଏ. ଆଇ. ଆର. 1924 ପି. ସି. 50, ବିଚାରାର୍ଥେ ପ୍ରେରଣ କରାଯାଇଛି ।

4. ପ୍ରତ୍ୟେକ କାରବାରକୁ ସ୍ୱାଧୀନ ଭାବରେ ଯାଞ୍ଚ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ତା 'ପରେ ଏକ ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଏହିପରି କାରବାର କିମ୍ବା ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ବୈଧ ହେବ କି ନାହିଁ ।

4.1 1948 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 22 ତାରିଖର କାରବାର ତଥା 1953 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 11 ତାରିଖର ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ କାରବାରକୁ ସମାନ କାରବାରର ଅଂଶବିଶେଷ ଭାବେ ବିଚାର କରିବା ଲାଗି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଠିକ୍ ନୁହେଁ ।

5. 1948 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 22 ତାରିଖର ସର୍ତ୍ତମୂଳକ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ଅସିଦ୍ଧ ନଥିଲା, ଯଦିଓ ଏହି ପରିମାଣ 'B' ଦ୍ୱାରା ଏକ ନୂତନ ଶସ୍ୟ ବ୍ୟବସାୟ ଆରମ୍ଭ କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଲାଭ ପାଇଁ ନିଆଯାଇଥିଲା । ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ସ୍ୱାଧୀନ କାରବାର ଥିଲା ଏବଂ 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ର

ପରବର୍ତ୍ତୀ କାରବାରର ସମୟ ମଧ୍ୟ ଥିଲା । 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ରେ ପୁନଃ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ଦଲିଲ କାରବାର କେବଳ 'B' ର ଲାଭ ପାଇଁ ନୁହେଁ ବରଂ ବାଦୀଙ୍କ ସମେତ ସମଗ୍ର ପରିବାର ପାଇଁ ଥିଲା । 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ରେ 'M' ସପକ୍ଷରେ ହୋଇଥିବା ବିକ୍ରିର କାରବାର ବ୍ୟତୀତ ସମ୍ପତ୍ତିର ଏହି ପୁନଃହସ୍ତାନ୍ତରଣ ପାଇଁ କୌଣସି ବିଚାର ନଥିଲା । ଏହି ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୈଧ ଥିଲା ଏବଂ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣ ପରିଶୋଧ ଆଦେଶ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା ।

6. ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗୃହ ସମ୍ପତ୍ତିର ସମ୍ବନ୍ଧ ରହିଛି, ବିଚାରକାଳୀନ ଅଦାଲତଙ୍କ ବିଚାର ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ 4 ରୁ 8 ବାଦୀଙ୍କ ସୂଚନା ମଧ୍ୟରେ ଏବଂ ବାଦୀଙ୍କ ଆପତ୍ତି ବିନା ଘରର ପୁନଃନିର୍ମାଣ ପାଇଁ Rs.25,000 ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଥିଲେ ଏବଂ ଏହିପରି ବାଦୀ 1 ଏବଂ 2 ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀ 9 ସେହି ପ୍ରତିବାଦୀ ମାଲିକାନାକୁ ଆପତ୍ତି କରିବାରୁ ବରଂ କରାଯିବ ଆଦେଶକୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ବାତିଲ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ସମର୍ଥନ କରିବାକୁ ପଡିବ ।

7. ଯେଉଁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ 'V' ଏବଂ ତାଙ୍କ ଭାଇଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଅବଶିଷ୍ଟ ସମ୍ପତ୍ତିର ବିକ୍ରିର କାରବାର ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ସ୍ଥିତିରେ ରହିଛି । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏକ ସ୍ୱଷ୍ଟ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଉପରୋକ୍ତ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ କୌଣସି ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା ପାଇଁ କିମ୍ବା ରାଜ୍ୟର ଲାଭ ପାଇଁ କିମ୍ବା କୌଣସି ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣ ପରିଶୋଧ ପାଇଁ କରାଯାଇ ନଥିଲା ।

ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପ୍ରମାଣ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟ ଯେ ଉପରୋକ୍ତ କାରବାରର କୌଣସି ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣ ପରିଶୋଧ ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନଥିଲା । ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ସମର୍ଥନ କରିବାକୁ ପଡିବ ।

8. ତଦନୁସାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରି 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ରେ 'M' ସପକ୍ଷରେ ବିକ୍ରି ହୋଇଥିବା ଘର ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ କୃଷି ଜମିର ଦଖଲ ପାଇଁ ଏକ ଡିକ୍ରି ମଞ୍ଜୁର କରିବାର ସୀମା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାତିଲ କରିବା ରଖାଯାଇଛି ଏବଂ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମକଦ୍ଦମା ଖାରଜ ହୋଇଛି । 'V' ଏବଂ ତାଙ୍କ ଭାଇଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ହସ୍ତାନ୍ତରିତ ହୋଇଥିବା କୃଷି ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅବଶିଷ୍ଟ ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରି ବଜାୟ ରଖାଯାଇଛି ଏବଂ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଦଖଲ ପାଇଁ ବାଦୀଙ୍କ ମକଦ୍ଦମା ଡିକ୍ରି ହୋଇଛି ।

ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ଅଧିକାରିତା : ଦେୱାନୀ ଅପିଲ ସଂଖ୍ୟା 380/1980 ।

20.11.1979 ତାରିଖରେ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ F.A ସଂଖ୍ୟା 117/1968 ର ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ ଆସିଛି ।

ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ ୟୁ .ଆର. ଲଳିତ, ଡ଼. ଏନ.ଏମ. ଘାଟାତେ ଏବଂ ଏସ.ଭି. ଦେଶପାଣ୍ଡେ ।

ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଆର୍. କେ. ଗର୍ଗ, ତ୍ରିପୁରାରୀ ରାୟ, ଏମ୍. ଏନ୍. ଶ୍ରଫ୍ ଏବଂ ଏ. କେ. ସାଙ୍ଘୀ ।

ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି କାସଲିୱାଲ, ବିଶେଷ ଅନୁମତି ଦ୍ୱାରା ଏହି ଦେୱାନୀ ଅପିଲ 20 ନଭେମ୍ବର, 1979 ରେ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରି ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ମଣିଭାଇ, ଧ୍ୟାନେଶ୍ୱର ଏବଂ ୱାମନ ରାଓ ନାରାୟଣ ରାଓଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ କରାଯାଇଛି ।

ସଂକ୍ଷେପରେ କୁହାଯାଇଥିବା ତଥ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ଜଣେ ବିଠୋବାଙ୍କ ଦୁଇ ପୁଅ ବେନି ରାମ ଏବଂ ମାରୋଟି ଥିଲେ । 1947 ମସିହା ଜୁଲାଇ 14 ତାରିଖରେ ବିଠୋବା, ତାଙ୍କ ପୁଅ ବେନି ରାମ ଏବଂ ପୂର୍ବ-ମୃତ ପୁଅ ମରୋଡିଙ୍କ ଦୁଇ ନାତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପଞ୍ଜୀକୃତ ଦସ୍ତାବିଜ ଦ୍ୱାରା ବିଭାଜନ ହୋଇଥିଲା । ଉପରୋକ୍ତ ବିଭାଜନ ଅନୁଯାୟୀ ବେନି ରାମ ଗ୍ରାମ ଖାର୍ବି ତହସିଲ ଏବଂ ନାଗପୁର ଜିଲ୍ଲାରେ ଅବସ୍ଥିତ ଯଥାକ୍ରମେ 1,3,18 ଏବଂ 19 ଏକର, 4.48 ଏକର ଏବଂ 8.4 ଏକର ପରିମିତ କୃଷି ଜମି ସର୍ବେକ୍ଷଣ କରିଥିଲେ । ଉପରୋକ୍ତ କୃଷି ଜମି ବ୍ୟତୀତ ବେନି ରାମଙ୍କୁ ତେଲିପୁରା, ଇଟୱାରୀ, ନାଗପୁରରେ ଏକ ଘର ସଂଖ୍ୟା 82 ମଧ୍ୟ ମିଳିଥିଲା । ଭାଗରେ ଉପରୋକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇବା ପରେ ବେନି ରାମ ତାଙ୍କର ଦୁଇ ନାବାଳକ ପୁଅ ହେମରାଜ ଏବଂ ରାମଦାସଙ୍କ ସହିତ 22 ଏପ୍ରିଲ, 1948ରେ 5,500 ଟଙ୍କାରେ ନାରାୟଣ ଦାସଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ସେମାନଙ୍କର ସମ୍ପତ୍ତିର ଏକ ସର୍ତ୍ତମୂଳକ ବିକ୍ରୟ ଦଲିଲ (Ex 48) କରିଥିଲେ । ଏହା ପରେ, ଏକ ପୁନଃ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ଦଲିଲ ଦ୍ୱାରା (Ex 48) 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ରେ, ବେନି ରାମ, ହେମରାଜ ଏବଂ ରାମଦାସ ନାରାୟଣ ଦାସଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ସମ୍ପତ୍ତି ପୁନର୍ବାର ହସ୍ତାନ୍ତର କରିଥିଲେ । ସେହି ଦିନ ଅର୍ଥାତ୍ 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ରେ ବେନି ରାମ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଚାରିଜଣ ନାବାଳକ ପୁଅ ଏକ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ (Ex 40) ଗୃହ ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ କୃଷି ଜମି ସର୍ବେକ୍ଷଣ ସଂଖ୍ୟା 3 ଏବଂ 18 ନାରାୟଣ ଦାସଙ୍କ ଭାଇ ମଣିଭାଇଙ୍କ ପକ୍ଷରେ 5,500 ଟଙ୍କା ପାଇଁ । ଅନ୍ୟ ଏକ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ଦ୍ୱାରା (Ex. 41) ସେହି ଦିନ

ବେଣୀ ରାମ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଚାରିଜଣ ନାବାଳକ ପୁଅ ବିଟ୍ଠଲ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଭାଇ ବିଶ୍ୱନାଥଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ସର୍ବେକ୍ଷଣ ନମ୍ବର 1ରୁ ଏକ ଏକର ଜମି 5,345 ଟଙ୍କାରେ ବିକ୍ରି କରିଥିଲେ । ବେନି ରାମ ଏବଂ ତାଙ୍କ ନାବାଳକ ପୁଅମାନେ ସେତେବେଳେ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ (Ex 61) ସର୍ଭେ 1ର ଅବଶିଷ୍ଟ ଏକ ଏକର ଏବଂ ସର୍ଭେ 19ର ୫.4 ଏକର ଜମିକୁ 1954 ମସିହା ଜୁଲାଇ 19 ତାରିଖରେ ଉପରୋକ୍ତ ବିଟ୍ଠଲ ଏବଂ ବିଶ୍ୱନାଥଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ 3 ହଜାର ଟଙ୍କାରେ ବିକ୍ରି କରିଥିଲେ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ମଣିଭାଇ ୱାମନ ରାଓ ନାରାୟଣ ରାଓ, ଭୁଜଙ୍ଗ ରାଓ, ଯାଦବ ରାଓ, ନାମଦେଓ ଏବଂ ନାଗୋ ରାଓଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଘର ସମ୍ପତ୍ତି ବିକ୍ରି କରିଥିଲେ ।

ବେନି ରାମଙ୍କ ଛଅ ପୁଅ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ମାଆ ସୋନା ବାଇ 1965 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 10 ତାରିଖରେ ମଣିଭାଇ (ପ୍ରତିବାଦୀ 1), ବିଟ୍ଠଲ ଏବଂ ବିଶ୍ୱନାଥ (ପ୍ରତିବାଦୀ 2 ଏବଂ 3), ୱାମନ ରାଓ, ନାଡିକ୍ରିଣ ରାଓ, ଭୁଜଙ୍ଗ ରାଓ, ଯାଦବ ରାଓ, ନାମଦେଓ ଏବଂ ନାଗୋ ରାଓ (ପ୍ରତିବାଦୀ 4 ରୁ ୫) ଏବଂ ବେନି ରାମ (ପ୍ରତିବାଦୀ 9) ଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ । ଅଭିଯୋଗରେ ଦର୍ଶାଯାଇଥିବା ବାଦୀଙ୍କ ମାମଲା ଥିଲା ଯେ ବାଦୀ 1 ରୁ 6 ଙ୍କ ପିତା ଏବଂ ବାଦୀ 7 ଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ବେନି ରାମ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଥିଲେ ଯାହାଙ୍କୁ ଅତ୍ୟଧିକ ମଦ୍ୟପାନ ଏବଂ ଜୁଆ ଖେଳ ଏବଂ ଏକ ସଟୋରିଆ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହି ସମସ୍ତ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା କାରଣରୁ ସେ ତାଙ୍କ ଶସ୍ୟ ବ୍ୟବସାୟରେ ଯାହା କିଛି ରୋଜଗାର କରୁଥିଲେ ତାହା ସବୁକିଛି ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଥିଲେ । ଶସ୍ୟ ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ କୌଣସି ପୁଞ୍ଜିର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥିଲା । 1947 ମସିହା ଜୁଲାଇ 14 ତାରିଖରେ ହୋଇଥିବା ପୈତୃକ ସମ୍ପତ୍ତିର ବିଭାଜନ ସମୟରେ ବେନି ରାମଙ୍କୁ ଅଭିଯୋଗର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 3ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ସମ୍ପତ୍ତି ବଣ୍ଟନ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ଯାହାର ବିବରଣୀ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି । ଅଭିଯୋଗରେ ଆହୁରି ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଉପରୋକ୍ତ ପରିବାର ବିଭାଜନରେ ବେନି ରାମଙ୍କ ଅଂଶକୁ ଆବଣ୍ଟିତ ସମଗ୍ର ସମ୍ପତ୍ତି ପୈତୃକ ଥିଲା ଏବଂ ବାଦୀମାନେ ଜନ୍ମରୁ ଏହିପରି ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଆଇନଗତ ଅଧିକାର ହାସଲ କରିଥିଲେ ।

ବାଦୀଙ୍କ ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଏହି ସମସ୍ତ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ବେଆଇନ ଏବଂ ଅବୈଧ ଥିଲା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନଥିଲା । ବାଦୀମାନେ ଆହୁରି ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଏହି ବିକ୍ରୟଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରୁ କୌଣସିଟି କୌଣସି ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା କିମ୍ବା ସମ୍ପତ୍ତିର ଲାଭ ପାଇଁ କିମ୍ବା ନାବାଳକଙ୍କ ଲାଭ ପାଇଁ ନୁହେଁ । ଏହି ବିକ୍ରୟ ବାଦୀଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିର କୌଣସି ଅଂଶର ସଂରକ୍ଷଣ କିମ୍ବା ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ନଥିଲା । ପ୍ରତିବାଦୀ 1,2 ଏବଂ 3 ମଧ୍ୟରୁ କେହି ବି

ପ୍ରତିବାଦୀ ୨ ସହିତ ଉପରୋକ୍ତ କାରବାରରେ ପ୍ରବେଶ କରିବା ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତାକୁ ନେଇ କୌଣସି ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ, ଉପଯୁକ୍ତ କିମ୍ବା ଯଥାର୍ଥ ଅନୁସନ୍ଧାନ କରିନଥିଲେ । ବାଦୀମାନେ ଆହୁରି କହିଥିଲେ ଯେ ବିକ୍ରୟ ଆୟ ନାବାଳକଙ୍କ ଲାଭ ପାଇଁ କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ପ୍ରତିବାଦୀ ୨ ଦ୍ୱାରା ଆବେଦନ କରାଯାଇ ନଥିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କ ବଦଭ୍ୟାସ ପାଇଁ ଅପବ୍ୟୟ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଅଭିଯୋଗରେ ଆହୁରି ଆରୋପିତ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ 1, 9 ଅଗଷ୍ଟ, 1956 ତାରିଖର ବିକ୍ରୟ ପତ୍ର ମାଧ୍ୟମରେ ଘରର ଏକ ଅଂଶ ପ୍ରତିବାଦୀ 4 ରୁ 7 କୁ ବିକ୍ରି କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ଘରର ଅବଶିଷ୍ଟ ଅଂଶ ପ୍ରତିବାଦୀ ୪ କୁ ବିକ୍ରି କରାଯାଇଥିଲା । ଏହିପରି ବାଦୀମାନେ ଦାଖଲ କରନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ 4 ରୁ ୪, ପ୍ରତିବାଦୀ ୨ ର ଜୀବନଶୈଳୀ ବିଷୟରେ ବହୁତ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଥିଲେ । ସେମାନେ ଏହା ମଧ୍ଯ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ ୨ ଜଣେ ଜୁଆଡ଼ି ଏବଂ ମଦ୍ୟପ ଏବଂ ସଟୋରିଆ ଏବଂ ସେ ଏହି ମନ୍ଦ ଆଚରଣ ପାଇଁ ସବୁକିଛି ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଥିଲେ । ଏହିପରି ବାଦୀମାନେ ଦାଖଲ କରନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ 4 ରୁ ୪ଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ବିକ୍ରୟ ମଧ୍ଯ ବେଆଇନ, ଅବୈଧ ଏବଂ ଆଇନରେ ନିଷ୍କ୍ରିୟ କାରଣ ସେମାନଙ୍କ ବିକ୍ରେତାଙ୍କ ପାଖରେ କୌଣସି ବୈଧ ଅଧିକାର ନଥିଲା । ଉପରୋକ୍ତ ପରିସ୍ଥିତିରେ ବାଦୀମାନେ ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ମିଳିତ ପାରିବାରିକ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଭାଗ ନେବା ପାଇଁ ହକଦାର ଥିଲେ । ବାଦୀମାନେ ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କୁ 28 ଅକ୍ଟୋବର, 1964 ରେ ସେମାନଙ୍କ ନୋଟିସ୍ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟକାଳୀନ ଲାଭ ସହିତ ଦଖଲ ପ୍ରଦାନ କରିବାକୁ ଆହ୍ୱାନ କରିଥିଲେ । ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ନୋଟିସ ପାଇଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଦଖଲ ପ୍ରଦାନ କରିନଥିଲେ କିମ୍ବା ମଧ୍ୟକାଳୀନ ଲାଭ ପ୍ରଦାନ କରିନଥିଲେ ଏବଂ ତେଣୁ ଦଖଲ ଏବଂ 11, 470 ଟଙ୍କା ମଧ୍ୟକାଳୀନ ଲାଭ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରାଯାଇଥିଲା ।

ପ୍ରତିବାଦୀ 1, ମଣିଭାଇ ଅଭିଯୋଗରେ କରାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ । ସେ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ ୨ ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ଅତ୍ୟଧିକ ମଦ୍ୟପାନ ଏବଂ ଜୁଆ ଏବଂ ସଟୋରିଆ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ସେ ମଧ୍ଯ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ ୨ ଶସ୍ୟ ଡାଲି ବ୍ୟବସାୟରେ ଯାହା କିଛି ରୋଜଗାର କରୁଥିଲେ ତାହା ସବୁ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଥିଲେ । ଏହା ଅସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଶସ୍ୟ ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ କୌଣସି ପୁଞ୍ଜିର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଥିଲା ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ ୨ ଏକମାତ୍ର ମାଲିକ ଏବଂ ଅଭିଯୋଗର ଅନୁଚ୍ଛେଦ 3 ରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲରେ ଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଏହା ଅସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ ୨ ବିଭାଜନ

ଦଲିଲ ଅନୁଯାୟୀ ଏହାକୁ ହାସଲ କରିଥିଲେ । ତେଣୁ ବାଦୀମାନଙ୍କୁ ଏହାର ଶକ୍ତ ପ୍ରମାଣ ଦେବା ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା ।

ପ୍ରତିବାଦୀ 1 ଏହା ମଧ୍ୟ ଅଭିଯୋଗ କରିଛନ୍ତି ଯେ ସେ ପ୍ରତିବାଦୀ 9 ଏବଂ ବାଦୀ 1 ଏବଂ 4 ଠାରୁ 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ରେ ପଞ୍ଜୀକୃତ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପତ୍ତି କିଣିଥିଲେ ଏବଂ 5,500 ଟଙ୍କା ମୂଲ୍ୟ ବାବଦକୁ ଦେଇଥିଲେ ବିଚାର ପାଇଁ ଏବଂ ବାଦୀ 5 ଏବଂ 6 ସେତେବେଳକୁ ଜନ୍ମ ହୋଇନଥିଲେ । ସମ୍ପତ୍ତିର ବିକ୍ରୟ ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା ଏବଂ ବାଦୀଙ୍କ ଲାଭ ପାଇଁ ଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯଦିଓ ସମ୍ପତ୍ତିଟି ପୈତୃକ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼ିଲା, ତଥାପି ପ୍ରତିବାଦୀ 9ଙ୍କର ବାଦୀଙ୍କ ତରଫରୁ ମଧ୍ୟ ଉକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଯୌଥ ପରିବାରର ପରିଚାଳକ ଭାବରେ ବିକ୍ରୟ କରିବାର କ୍ଷମତା ଥିଲା । ପ୍ରତିବାଦୀ 9 1948 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 22 ତାରିଖରେ ଜଣେ ନାରାୟଣ ଦାସଙ୍କ ପୁଅ କାଳିଦାସ ପଟେଲଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ସର୍ତ୍ତମୂଳକ ବିକ୍ରି କରି ଏକ ବନ୍ଧକ ରଖିଥିଲେ, ଯାହା ମୋଟ 5,500 ଟଙ୍କା ଥିଲା, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଅଭିଯୋଗର ପାରା 3 (A) ଏବଂ (B) ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ବନ୍ଧକ ରଖାଯାଇଥିଲା । ଏହା ମଧ୍ୟ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ 1 ଉକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିରୁ ପାରା 3-A (ii) ଏବଂ (iv) ଏବଂ ପାରା 3-B ରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ସମ୍ପତ୍ତି 5,500 ଟଙ୍କା ମୂଲ୍ୟରେ କିଣିଥିଲେ ଯାହା ଉକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର ବଜାର ମୂଲ୍ୟ ଥିଲା । 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ରେ ପ୍ରତିବାଦୀ ବକେୟା ଟଙ୍କା ପାଇଁ Rs.500 ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ ଏବଂ ସେହି ଦିନ ଉପ-ରେଜିଷ୍ଟ୍ରାରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବଳକା 5,500 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ପ୍ରତିବାଦୀ 9 ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ଦାସଙ୍କୁ ପୁନଃ ପରିବହନ ଦଲିଲ ପାଇବା ପାଇଁ ଏହି ପରିମାଣ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ତେଣୁ ଉପରୋକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିର କ୍ରୟ ପାଇଁ ଏହି ପ୍ରତିବାଦୀ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ବିଚାର ବାସ୍ତବରେ ଶ୍ରୀ ନାରାୟଣ ଦାସଙ୍କୁ ସେହି ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତି ମୁକ୍ତ ଦଲିଲ ଏବଂ ତାଙ୍କଠାରୁ ପୁନଃ ହସ୍ତାନ୍ତର ପତ୍ର ପାଇବା ପାଇଁ ଦେୟ ଦେବା ପାଇଁ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇଛି । ତେଣୁ ପ୍ରତିବାଦୀ 1 ସପକ୍ଷରେ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ପ୍ରକୃତରେ ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା ପାଇଁ ଥିଲା, ଅର୍ଥାତ୍ ଏକ ବୃହତ ଏବଂ ମୂଲ୍ୟବାନ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ପରିବାରକୁ ହରାଇବା ଠାରୁ ରକ୍ଷା କରିବା ଏବଂ/କିମ୍ବା ପ୍ରତିବାଦୀ 9 ର ପୂର୍ବ ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବା ପାଇଁ ଏବଂ ଆହୁରି ପ୍ରତିବାଦୀ 9 ନିଜ ପାଇଁ ଏବଂ ବାଦୀଙ୍କ ପାଇଁ ସଞ୍ଚୟ କରିଥିଲେ । ଅଭିଯୋଗ ର ପାରା 3A (i) ଏବଂ (iii) ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ କ୍ଷେତ୍ରଗୁଡିକ ଯାହା ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ପ୍ରତିବାଦୀ 9 ଏବଂ ବାଦୀମାନେ 11 ଫେବୃଆରୀ, A 1953 ଏବଂ 19 ଜୁଲାଇ, 1954 ରେ ଦୁଇଟି ପଞ୍ଜୀକୃତ ବିକ୍ରୟ ଦଲିଲ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିବାଦୀ ନମ୍ବର 2 ଏବଂ 3 କୁ ଯଥାକ୍ରମେ 5,345 ଏବଂ 3,000 ଟଙ୍କାରେ ବିକ୍ରି କରିଥିଲେ । ଏହିପରି ମୂଳ ବନ୍ଧକ ଗ୍ରହୀତା ରଖାଯାଇଥିବା ନାରାୟଣ ଦାସଙ୍କ ଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇ ବାଦୀମାନେ

8,345 ଟଙ୍କାର ଲାଭ ପାଇଥିଲେ । ଏହିପରି ଏହା ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯଦିଓ 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ରେ ପ୍ରତିବାଦୀ ନମ୍ବର 9 ଦ୍ୱାରା ନିଷ୍ପାଦିତ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ଏହି ସମସ୍ତ ତଥ୍ୟ ପାଠ କରିନଥିଲା, ତଥାପି ପ୍ରତିବାଦୀ 1 ସପକ୍ଷରେ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ବାସ୍ତବରେ ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀ 9 ର ପୂର୍ବ ଋଣ ପରିଶୋଧ ପାଇଁ ଥିଲା । ବିକଳ୍ପରେ ଏହା ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା ଯେ ଯଦି ଶସ୍ୟ ଦଲାଲିର ବ୍ୟବସାୟ ପୈତୃକ ବୋଲି ଜଣାପଡ଼େ, ତେବେ ସେହି ଘଟଣାରେ ମଧ୍ୟ ସମ୍ପତ୍ତି ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା ଏବଂ ବାଦୀଙ୍କ ଲାଭ ପାଇଁ ପ୍ରତିବାଦୀ 1 ଙ୍କୁ ବିକ୍ରି କରାଯାଇଥିଲା । ବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଣାଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମା ନକଲି ଥିଲା ଏବଂ ବାଦୀଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ଅନୁଯାୟୀ ଆଇନରେ ଗ୍ରହଣୀୟ ନଥିଲା ଏବଂ କ୍ଷତିପୂରଣ ଖର୍ଚ୍ଚ ସହିତ ଖାରଜ ହେବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ଥିଲା ।

ଏହା ମଧ୍ୟ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ମାଲିକାନା ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଲାଭ ପାଇଁ ହୋଇଥିବା ମକଦ୍ଦମା ରକ୍ଷଣାବେକ୍ଷଣ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ରେ ହୋଇଥିବା ବିକ୍ରୟ ଦଲିଲରେ ପ୍ରତିବାଦୀ 9 ବାଦୀଙ୍କ ପରିବାରର କର୍ତ୍ତା ବୋଲି ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଛି ଏବଂ ବାଦୀ 1 ରୁ 4 ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିବାଦୀ 1 ସପକ୍ଷରେ ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀ 2 ଏବଂ 3 ସପକ୍ଷରେ ଉଭୟ ବିକ୍ରୟ ଦଲିଲରେ ପକ୍ଷ ଥିଲେ । ବାଦୀ 5 ଏବଂ 6 ଙ୍କ ଜନ୍ମ ସେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହୋଇନଥିଲା ଏବଂ ବାଦୀ 7 ଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିରେ କୌଣସି ଅଧିକାର କିମ୍ବା ତାଙ୍କର ଆଗ୍ରହ ନଥିଲା । ତେଣୁ ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ବିକ୍ରୟ ଦଲିଲ କିମ୍ବା ସ୍ଥାନାନ୍ତର ବାତିଲ କିମ୍ବା ରଦ୍ଦ କରାଯାଇ ନାହିଁ, ବାଦୀମାନେ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲ ମାଗି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଦାଖଲ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ବାଦୀ 1 ରୁ 6, ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରତିବାଦୀ 9 ର ପୁଅ ଥିଲେ, ସେମାନଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ଋଣ ନିର୍ବାହ କରିବା କରିବା ପାଇଁ ନୈଷ୍ଠିକ ଦାୟିତ୍ୱରେ ଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନର ସ୍ଥାନାନ୍ତରଣ ନାରାୟଣ ଦାସଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବା ପାଇଁ ଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ବାଦୀମାନେ ହସ୍ତାନ୍ତର ଦ୍ୱାରା ଆବଦ୍ଧ ଥିଲେ । 1953 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 11 ତାରିଖର ବିକ୍ରି ଦଲିଲକୁ ରଦ୍ଦ କରିବା ପାଇଁ ବାଦୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟାନୁଷ୍ଠାନର କାରଣ କରାଯାଇନଥିଲା । 1953 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 11 ତାରିଖର ବିକ୍ରି ଦଲିଲକୁ ରଦ୍ଦ କରିବାର ରିଲିଫ୍ ଦାବି କରିବା ମଧ୍ୟ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ତାରିଖ ଠାରୁ ତିନି ବର୍ଷ ଶେଷ ହେବା ଉପରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଲଗାଯାଇଥିବାରୁ ବର୍ତ୍ତମାନର ମକଦ୍ଦମାକୁ ମିଆଦ ପୁରିଯାଇଥିବା ଧରାଯାଇଥିଲା ।

ପ୍ରତିବାଦୀ 2 ଏବଂ 3 ଏକ ମିଳିତ ଲିଖିତ ବିବୃତି ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀ 9 ଜଣେ ଜୁଆଡ଼ି, ମଦ୍ୟପ କିମ୍ବା ସଟୋରିଆ ବୋଲି ଅସ୍ୱୀକାର କରିବା ବ୍ୟତୀତ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ସେମାନେ ପ୍ରତିବାଦୀ 9 ଠାରୁ କୃଷି ଜମି କିଣିଥିଲେ ଯିଏ ଆଇନଗତ

ଆବଶ୍ୟକତା ଏବଂ ମୂଲ୍ୟବାନ କିଣାମୂଲ୍ୟ ପାଇଁ ଏବଂ ନାବାଳକଙ୍କ ଲାଭ ପାଇଁ ଏହାକୁ ବିକ୍ରି କରିଥିଲେ । ପ୍ରତିବାଦୀ 9 ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପତ୍ତିର ସଂରକ୍ଷଣ ଏବଂ ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଏହା କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ କରାଯାଇଥିବା ବିକ୍ରୟ ବାଦୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଥିଲା । ବାଦୀମାନେ ଏକ ଗୁପ୍ତ ଏବଂ ମନ୍ଦ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସହିତ ପ୍ରତିବାଦୀ 9 ସହିତ ମିଳିତ ହୋଇ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲା ଦାୟର କରିଛନ୍ତି ।

ପ୍ରତିବାଦୀ 4 ରୁ 8 ଏକ ମିଳିତ ଲିଖିତ ବିବୃତି ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀ 1 ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ପ୍ରାୟ ସମାନ ଆଭିମୁଖ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଏହି ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ଆହୁରି ନିବେଦନ କରିଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ବାଦୀ 1 ଏବଂ 2 ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀ 9 ଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ସହିତ 1956 ମସିହାରେ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ମକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ଘର କିଣିଥିଲେ । ଘର କିଣିବା ପରେ ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ପୁରୁଣା ଢାଞ୍ଚାକୁ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରାୟ Rs.25,000 ଟଙ୍କା ବ୍ୟୟରେ ଅନୁଷ୍ଠାନରୁ ସମଗ୍ର ଘର ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲେ । ବାଦୀ 1 ଏବଂ 2 ତଥା ପ୍ରତିବାଦୀ 9 ମଧ୍ୟ ପୁରୁଣା ଘର ଭାଙ୍ଗିବା ଏବଂ ନୂତନ ନିର୍ମାଣ ବିଷୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବଗତ ଥିଲେ । ସେମାନେ କୌଣସି ସମୟରେ, ଗୃହ ଉପରେ କୌଣସି ଆପତ୍ତି କିମ୍ବା ଦାବି ଉଠାଇନଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କୁ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ । ସେମାନେ କୌଣସି ସମୟରେ କୌଣସି ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିନଥିଲେ କିମ୍ବା କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟ କରିନଥିଲେ ଯାହା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କ ମନରେ ମକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ଘରର ମାଲିକାନା ବିଷୟରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ । ତେଣୁ ପ୍ରତିବାଦୀ 4 ରୁ 8 ମାନେ ସତ୍ ବିଶ୍ୱାସରେ ଏବଂ ମକଦ୍ଦମା ଗୃହର ନିଜସ୍ୱ ଅଧିକାର ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ରଖି, ଘର ଉପରେ 25,000 ଟଙ୍କାରୁ ଅଧିକ ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଥିଲେ ଏବଂ ବାଦୀ ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀ 9 ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କୁ ଉକ୍ତ ନିର୍ମାଣ କାର୍ଯ୍ୟ ବିଷୟରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜ୍ଞାନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହିମକଦ୍ଦମା ବର୍ତ୍ତମାନ ମକଦ୍ଦମା ଗୃହକୁ ପ୍ରତିବାଦୀ ସ୍ୱତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନରୁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇଥିଲେ । ବାଦୀ ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀ 9 ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କ ଉପରୋକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପକୁ ସ୍ୱୀକାର କରି ବର୍ତ୍ତମାନ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିପାରିବେ ନାହିଁ ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀ ମାଲିକାନାକୁ ଆପତ୍ତି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ 9 ବହୁତ ଋଣୀ ଥିଲେ ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ କାଳିଦାସଙ୍କ ପୁଅ ନାରାୟଣ ଦାସଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ 5,500 ଟଙ୍କା ପାଇଁ ଏକ ସର୍ତ୍ତମୂଳକ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ନିଷ୍ପାଦନ କରିଥିଲେ । ଏହି ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ମୁକ୍ତ ଆଦେଶ ପାଇଁ ପ୍ରତିବାଦୀ 9 ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ବିକ୍ରି କରିଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରାପ୍ତ ଅର୍ଥକୁ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ବିଚାର ସ୍ୱରୂପ ସେହି ଋଣଗୁଡ଼ିକର ପରିଶୋଧ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାର କରିଥିଲେ । ଏହିପରି ଭାବରେ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣ ପରିଶୋଧ ପାଇଁ ଭଲ ଏବଂ ମୂଲ୍ୟବାନ

ବିଚାର ପାଇଁ ବିବାଦୀୟ ବିକ୍ରୟ ଦଲିଲ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆପତ୍ତି କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ନେତୃତ୍ୱରେ ମୌଖିକ ଏବଂ ଦସ୍ତାବିଜ ସାକ୍ଷ୍ୟକୁ ବିଚାର କରିବା ପରେ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ ୨ ବେନି ରାମ 1947 ରେ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ପୈତୃକ ଅଂଶ ପାଇବା ପରେ ତାଙ୍କ ପୁଅ ଅର୍ଥାତ୍ ବାଦୀଙ୍କ ସହ ମିଳିତ ରହିଥିଲେ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥିଲା ଯେ ଉକ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକ ପୈତୃକ ଥିଲା ଏବଂ ଏହିପରି ବାଦୀମାନେ ଜନ୍ମରୁ ଏଥିରେ ଆଇନଗତ ହାସଲ କରିଥିଲେ । ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ବେନି ରାମ, ପ୍ରତିବାଦୀ ୨, ଯେତେବେଳେ ସେ ପ୍ରଥମେ ସର୍ତ୍ତମୂଳକ ବିକ୍ରୟ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ପତ୍ତି ବନ୍ଧକ ରଖିଥିଲେ ସେତେବେଳେ କୌଣସି ଦୁଷ୍କର୍ମରେ ଲିପ୍ତ ନଥିଲେ । ଏହି ବିକ୍ରୟ ପ୍ରଥମେ ବନ୍ଧକ ଉପରେ ବକେୟା ଥିବା ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣର ପରିଶୋଧ ପାଇଁ ଥିଲା (Ex. 48) । ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ଏକ ଆଇନଗତ କାରଣ ଥିଲା ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତି କିଣିବା ପାଇଁ କ୍ରେତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଉପଯୁକ୍ତ ଆଧାର ଥିଲା । ଏହା ଏପରି ହୋଇଥିବାରୁ, ବାଦୀଙ୍କ ଯୁକ୍ତି, ଯେ ଏହି ବିକ୍ରୟ ଶେଷରେ କୌଣସି ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା କିମ୍ବା ନାବାଳକ କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତି ଇତ୍ୟାଦି ଲାଭ ପାଇଁ ନଥିଲା, ଭିତ୍ତିହୀନ ହୋଇଗଲା । ସେହିଭଳି, ସେମାନଙ୍କର ଯୁକ୍ତି ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ ୨ ମଦ୍ୟପାନ ଏବଂ ଏହିପରି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଖରାପ ଅଭ୍ୟାସକୁ ଛାଡି ଦିଆଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ଏହା ପ୍ରତିବାଦୀ 1 ଏବଂ 3 ମଧ୍ୟ ଏ କୁ ଜଣାଥିଲା, ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇନଥିଲା । ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହା ମଧ୍ୟ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଛି ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ ୨ ଜଣେ ଦଲାଲ ଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଜଣେ ଦଲାଲ ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ 4,000 ରୁ 5,000 ଟଙ୍କା ନଗଦ ପୁଞ୍ଜି ଆବଶ୍ୟକ ଥିଲା । ସାକ୍ଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସନ୍ତୋଷଜନକ ଭାବରେ ପ୍ରମାଣିତ କଲା ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ ୨ ର ଏକ ଶସ୍ୟ ଦୋକାନ ଥିଲା । ଏହିପରି ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିଲେ ଯେ ବାଦୀମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଅଭିଯୋଗକୁ ପ୍ରମାଣ କରିବାରେ ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ 1 ରୁ 3 କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ଚାହୁଁଥିଲେ ଏବଂ ସେମାନେ ବିକ୍ରି କରିବାର ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା ବିଷୟରେ ଅନୁସନ୍ଧାନ ନକରି ପ୍ରତିବାଦୀ ୨ ରୁ ସେମାନଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ବିକ୍ରୟ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାରେ ସଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହା ମଧ୍ୟ ପ୍ରମାଣ କଲେ ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ 4 ରୁ ୫, ପ୍ରତିବାଦୀ 1 ରୁ କ୍ରୟ କରିବା ପରେ, ବାଦୀ 1 ଏବଂ 2 ଙ୍କ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟରେ ଘରର ପୁନଃନିର୍ମାଣ ପାଇଁ Rs.25,000 ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଥିଲେ ଏବଂ ତଥାପି କେହି ଏହା

ବିରୋଧରେ ଆପତ୍ତି କରିନଥିଲେ । ବାଦୀ 1 ଏବଂ 2 ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀ 9 ଙ୍କୁ ପ୍ରତିବାଦୀ 4 ରୁ 8 ମାଲିକାନାକୁ ଆପତ୍ତି କରିବାରୁ ବଞ୍ଚିତ କରାଯାଇଥିଲା । ଉପରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଥିବା ମକଦ୍ଦମା ନଥିଭୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ଫଳାଫଳକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦାଖଲ ହୋଇଥିବା ମକଦ୍ଦମାକୁ ଖାରଜ କରିଦେଇଥିଲେ ।

ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରି ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟ ବାଦୀମାନେ ବମ୍ବେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଏକ ଅପିଲ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସମ୍ମୁଖରେ ବାଦୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଏକ ତର୍କ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା ଯେ ମଣିଭାଇ ଏବଂ ନାରାୟଣ ଦାସ ଏକ ପାରିବାରିକ ସଂସ୍ଥା ଚଳାଉଥିଲେ ଯାହାର ସେମାନେ ମାଲିକ ଥିଲେ ଏବଂ ସର୍ତ୍ତମୂଳକ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ, ପୁନଃ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ଦଲିଲ ଏବଂ ସେହି ଦିନର ପରବର୍ତ୍ତୀ ବିକ୍ରୟ ଦସ୍ତାବିଜକୁ ନିଷ୍ପାଦନ କରିବା ଏକ ଉପକରଣ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ ଏବଂ ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ଏବଂ ସମାନ କାରବାରର ଅଂଶ । ପ୍ରକୃତ ଅର୍ଥରେ ଏହି କାରବାରଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପରଠାରୁ ସ୍ୱାଧୀନ ନଥିଲା । ଯଦି 1948 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 22 ତାରିଖରେ ନାରାୟଣ ଦାସଙ୍କ ସହ ହୋଇଥିବା ସର୍ତ୍ତମୂଳକ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ମୂଳ କାରବାର ବୈଧ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ନଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ବେନି ରାମଙ୍କ ନାବାଳକ ପୁତ୍ର, ଅଂଶୀଦାରମାନଙ୍କ ଉପରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନଥିଲା, ତେବେ ସେହି ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ଅଧୀନରେ ଋଣ କିମ୍ବା ଦାୟିତ୍ୱ ପରିଶୋଧ ପାଇଁ ପରବର୍ତ୍ତୀ କାରବାରକୁ ମଧ୍ୟ ସମର୍ଥନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ପଟେ ନାରାୟଣ ଦାସ ଏବଂ ମଣିଭାଇ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ପଟେ ବେନିରାମଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କ ନାରାୟଣ ଭାଇ ଏବଂ ମଣିଭାଇଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ପ୍ରମାଣର ସ୍ୱଭାବରୁ ବିଶ୍ୱାସର ଭଳି ଲାଗୁଥିଲା । ବେଣୀ ରାମଙ୍କର ଦୁଇ ଭାଇଙ୍କ ଉପରେ ବିଶ୍ୱାସ ଥିବା ପରି ମନେ ହେଉଥିଲା, ଯାହାକୁ ସେମାନେ ସେମାନଙ୍କ ଫାଇଦା ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉପରୋକ୍ତ ଯୁକ୍ତିକୁ ବିଚାର କରିଥିଲେ ଏବଂ କହିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48ରେ ବେନି ରାମ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟବସାୟ କରିବା ଏବଂ ଘରୋଇ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସମ୍ପତ୍ତିର ହସ୍ତାନ୍ତର କରିବାର କାରଣ ଦର୍ଶାଯାଇଛି । ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ବିକ୍ରି ଦଲିଲରେ ହସ୍ତାନ୍ତରଣର ଏହି କାରଣକୁ ବଜାୟ ରଖିନଥିଲେ ଏବଂ ପ୍ରମାଣ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ଏହି ପରିମାଣରୁ ହିଁ ବେନି ରାମ ନୂତନ ବ୍ୟବସାୟ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ । ଘରୋଇ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ "ଣ ଥିଲା, ତାହା କେଉଁଠି କୁହାଯାଇ ନାହିଁ କିମ୍ବା ସ୍ପଷ୍ଟ କରାଯାଇ ନାହିଁ । ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା କିମ୍ବା କୌଣସି ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣର ଅସ୍ତିତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ତଦନ୍ତ କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି ପ୍ରକାରର ପ୍ରମାଣ

ମିଳିନଥିଲା । କାରବାରର ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48ରେ କୌଣସି ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣ ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଏହାପରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 49 ଉପରେ ବିଚାର କରିଥିଲେ, ଯାହା ଏକ ପୁନଃ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ଦଲିଲ ଥିଲା, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ବେନି ରାମ ନାରାୟଣ ଦାସଙ୍କୁ 5,500 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ ଦଲିଲଥିଲେ । ଏହା ପରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 40,41 ଏବଂ 42 (61) କୁ ବିଚାରକୁ ନେଇ ଏହି ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିଥିଲେ ଯେ ଏହି ହସ୍ତାନ୍ତରଣକୁ ବୈଧ ଆଦେଶ ପାଇଁ କୌଣସି ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣ କିମ୍ବା କୌଣସି ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ କିମ୍ବା କୌଣସି ମିଳିତ ପରିବାର କିମ୍ବା ପୈତୃକ ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ଅର୍ଥର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ମୌଖିକ ପ୍ରମାଣକୁ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିବା ପରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ଫଳାଫଳକୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଥିଲେ ଯେ ବେନି ରାମ ଏକ ଶସ୍ୟ ଦୋକାନ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ବୋଲି ଅନୁମାନ କରିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କର ପୂର୍ବ ବ୍ୟବସାୟ ଶସ୍ୟରେ ଦଲାଲୀ ଥିଲା । ଏକ ଶସ୍ୟ ଦଲାଲ ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ କୌଣସି ପୁଞ୍ଜିର ଆବଶ୍ୟକତା କିମ୍ବା ଦରକାର ନଥିଲା । ଏକ ଶସ୍ୟ ଦୋକାନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ, ଯାହା ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ବ୍ୟବସାୟ ଥିଲା, ବିକ୍ରୟ ଏବଂ ଶସ୍ୟ କାରବାରରେ ଅଭିଜ୍ଞତା ସହିତ ଶସ୍ୟ ପାଇକାରୀ କିମ୍ବା ଖୁଚୁରା କ୍ରୟ ଆବଶ୍ୟକ ହେବ । ଏଥିରେ ପୁଞ୍ଜିର ଏକ ବ୍ୟୟ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ହେବ ଏବଂ ଏହି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏହା ଏକ ନୂତନ ବ୍ୟବସାୟ ହେବ । ତା 'ପରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ଯାଞ୍ଚ କରିଥିଲେ ଯେ ଜଣେ ପିତା ଏକ ନୂତନ ଉଦ୍ୟୋଗ ଆରମ୍ଭ କରି ପାରିବାରିକ ପୈତୃକ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ବିପଦରେ ପାକ୍ୟପରିବେ କି ନାହିଁ ଏବଂ ଏହା ସହିତ ଏହାକୁ ବୋଝ ଏବଂ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ କରିପାରିବେ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ବନାରସ ବ୍ୟାଙ୍କ ଲିମିଟେଡ୍ ବନାମ ହରି ନାରାୟଣ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ,LIX ଭାରତୀୟ ଅପିଲଗୁଡିକ, 300, ଖଣ୍ଡରେ ପ୍ରିଭି ପରିଷଦ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ନିମ୍ନଲିଖିତ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖିଥିଲେ ।

> " ମିତାକ୍ଷର କିମ୍ବା ଦୟାଭାଗଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ଏକ ଯୌଥ ହିନ୍ଦୁ ପରିବାରର ପରିଚାଳକଙ୍କର ଜଣେ ନାବାଳକ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ଉପରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ଏକ ନୂତନ ବ୍ୟବସାୟର ବିପଦ ଏବଂ ଦାୟିତ୍ୱ ଲାଗୁ କରିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ; ପରିଚାଳକ ନାବାଳକଙ୍କ ପିତା ବୋଲି କୌଣସି ଫରକ ପଡ଼େ ନାହିଁ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହିପରି ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ ପିତା ସମ୍ପତ୍ତିର ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ସହିତ ନୂତନ ବ୍ୟବସାୟ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ଏବଂ ନାବାଳକ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ଉପରେ ବିପଦ

ଏବଂ ଦାୟିତ୍ୱ ଲାଗୁ କରିବାର ତାଙ୍କର କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ । ତେଣୁ, ବେନି ରାମ ଯେଉଁ ବ୍ୟବସାୟ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ, ତାହା ଯଦି ଏକ ନୂଆ ବ୍ୟବସାୟ ଥିଲା, ଏବଂ ପାରିବାରିକ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଛୋଟଛୋଟ ଅଂଶୀଦାରଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥକୁ ଉଜାଗର କରିବା ପାଇଁ ଏହାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବାର ତାଙ୍କର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥିଲା, ତେବେ 'ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48' କୁ ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା କିମ୍ବା ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ଲାଭ ଆଧାରରେ ସମର୍ଥନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିଥିଲେ ଯେ ଯଦି 'ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48' ଏପରି ଏକ କାରବାର ଥିଲା, ଯେଉଁଥିରେ ପିତା ପ୍ରବେଶ କରିବା ଏବଂ ପାରିବାରିକ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ବିପଦରେ ପକାଇବା ପାଇଁ ହକଦାର ନଥିଲେ, ତେବେ 'ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48' ପଡ଼ିଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହାକୁ ଏକ ବୈଧ ଏବଂ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କାରବାର ବୋଲି ଧରାଯାଇପାରିନଥିଲା; ତା 'ପରେ 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953ର କାରବାର, ପ୍ରଥମେ ଏକ ପୁନଃ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ଏବଂ ତା' ପରେ 49 ଏବଂ 40 ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣିତ ଏକ ବିକ୍ରିର କାରବାର ମଧ୍ୟ ପଡ଼ିଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଏହାକୁ ସମର୍ଥନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରମାଣ ଦର୍ଶାଇଥିଲା ଯେ ମଣିଭାଇ ଏବଂ ନାରାୟଣ ଦାସଙ୍କ ଉପରେ ବେନି ରାମଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ଥିଲା । ନାରାୟଣ ଦାସଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପୁନର୍ବାର ଆବେଦନ ଏବଂ ସେହି ଦିନରେ ମଣିଭାଇଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ତୁରନ୍ତ ବିକ୍ରୟ, କଥିତ ପୂର୍ବ ଋଣ ପରିଶୋଧ ଦ୍ୱାରା ମଣିଭାଇଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 40 ବିକ୍ରୟ କାରବାରକୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ପାଇଁ ଏକ କେବଳ ଉପାୟ ଥିଲା । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଥିଲେ ଯେ ସେମାନଙ୍କର ଏହା ଭାବିବାରେ କୌଣସି ଦ୍ୱିଧା ନାହିଁ ଯେ ଯଦି କଥିତ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣ ଏକ ଅବୈଧ କାରବାର, ଏକ ସ୍ୱାଧୀନ କାରବାର ନୁହେଁ, ବରଂ ସମାନ କାରବାରର ଏକ ଅଂଶ, ତେବେ କେବଳ ଏହା ସମୟ ଅନୁସାରେ ଅଲଗା ହୋଇଯାଇଥିବାରୁ ଏହା ମଣିଭାଇଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ହସ୍ତାନ୍ତରଣକୁ ସମର୍ଥନ କରିବ ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମଧ୍ୟ ବ୍ରଜ ନାରାୟଣ ବନାମ ମଙ୍ଗଳା ପ୍ରସାଦ, ଏ. ଆଇ. ଆର୍. 1924 ପ୍ରିଭି ପରିଷଦ, 50 ରେ ଦିଆଯାଇଥିବା ପାଞ୍ଚଟି ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଥିଲେ ଏବଂ କହିଥିଲେ ଯେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ଚିନ୍ତିତ ଥିଲେ ଚତୁର୍ଥ ପ୍ରସ୍ତାବ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଥିଲା ଯାହା ନିମ୍ନଲିଖିତ ପ୍ରଭାବ ପାଇଁ ଥିଲା :

> " ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ପ୍ରକୃତରେ ତଥା ସମୟରେ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ; ଅର୍ଥାତ୍, ଏହା କହିବା ଯେ ଋଣ ପ୍ରକୃତରେ ସ୍ୱାଧୀନ ହେବା ଉଚିତ ଏବଂ ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଥିବା କାରବାରର ଅଂଶ ନୁହେଁ ।

ଏହା ପରେ ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ଏହି ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ଲାଗୁ କରି ଏହା ଜାଣିବାକୁ ହେବ ଯେ ଯେଉଁ କାରବାରକୁ ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଥିଲା, ତାହା ପ୍ରକୃତରେ ଏକ ସ୍ୱାଧୀନ କାରବାର ଥିଲା କି ନାହିଁ ଏବଂ ଏହା ଦ୍ୱାରା ନିର୍ବାହ ହୋଇଥିବା ଋଣ (1) ପ୍ରକୃତରେ ସ୍ୱାଧୀନ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣ ଥିଲା କି ନାହିଁ ଏବଂ ଏହା ସମାନ କାରବାରର ଏକ ଅଂଶ ଥିଲା କି ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ମତରେ, 1948 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 22 ତାରିଖର ହସ୍ତାନ୍ତର ସମର୍ଥନଯୋଗ୍ୟ ନଥିଲା ଏବଂ ଅବୈଧ ଥିଲା, ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଏହି କାରବାର ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ, ବରଂ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଚରିତ୍ର ସହିତ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48 ଅଧୀନରେ ବକେୟା ଋଣକୁ ଆବରଣ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଉପକରଣ ଥିଲା, ଯେତେବେଳେ 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953ରେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 40 କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା, ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 40 କାରବାର ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48 ଅଧୀନରେ ହୋଇଥିବା ଦାୟିତ୍ୱ ସହିତ ରହିବା କିମ୍ବା ପଡ଼ିବା ଆବଶ୍ୟକ । ତେଣୁ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48 ର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ଏବଂ ଏହା ଅଧୀନରେ ହୋଇଥିବା ଦାୟିତ୍ୱରେ, ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 40 ମଧ୍ୟ ଏହା ସହିତ ଆସିବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 41 ଏବଂ 42 (61) ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିଥିଲେ ଯେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 40 ଅଧୀନରେ କାରବାରକୁ ବଜାୟ ରଖିବା ପାଇଁ ଯାହା କିଛି ସ୍ୱଳ୍ପ ଯଥାର୍ଥତା ଥିଲା ତାହା ମଧ୍ୟ ଭଲ ନୁହେଁ ଏବଂ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 41 ଏବଂ 42 ଅଧୀନରେ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ପାଇଁ ଉପଲବ୍ଧ ନୁହେଁ । 1953 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 11 ତାରିଖରେ ବେନି ରାମଙ୍କ ଠାରୁ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣର କୌଣସି ଆଭାସ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ସର୍ତ୍ତମୂଳକ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ଅଧୀନରେ ଅଭିଯୁକ୍ତ ଦାୟିତ୍ୱ ଛାଡ଼ କରାଯାଇଥିଲା, ଯାହାଦ୍ୱାରା ସର୍ଭେ 1 କିମ୍ବା ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ 1954 ମସିହାରେ ସର୍ଭେ 1 ଏବଂ 19ର ଅବଶିଷ୍ଟ ଅଂଶକୁ ଅଲଗା କରାଯାଇପାରିବ । ଉପରୋକ୍ତ ଅନୁସନ୍ଧାନଗୁଡ଼ିକୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବା ପରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମତବ୍ୟକ୍ତ କରିଥିଲେ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନର ମକଦ୍ଦମା ସେହି ନାବାଳକମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଣାଯାଇଥିଲା, ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଯୁଗ୍ମ ପାରିବାରିକ ସମ୍ପତ୍ତିରେ 6/7 ଭାଗ ଥିଲା ଏବଂ ସେମାନେ ଦଖଲ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲେ ଏବଂ ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲେ ଯେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ପ୍ରତିବାଦୀ 9 ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନୁହେଁ । ଏପରି କ୍ଷେତ୍ରରେ, ଏକମାତ୍ର ପରିଣାମ ଏହା ହେବ ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ 9 ର ଅଂଶ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଯିବ । କିନ୍ତୁ ଏପରି ଏକ ମକଦ୍ଦମାରେ ଯେଉଁ ଅଂଶୀଦାରମାନଙ୍କ ଅଂଶ ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇନଥିଲା, ସେମାନେ ଅଧିକାର ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଥିଲେ ଏବଂ ହସ୍ତାନ୍ତରଗ୍ରାହୀମାନେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଳିତ ଦଖଲ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ନଥିଲେ । ଏପରି କ୍ଷେତ୍ରରେ

ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀମାନେ ଆଣିପାରନ୍ତି, ଯଦି ଏତେ ଆଗ୍ରହୀ ଏବଂ ତେଣୁ ପାରିବାରିକ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ସେମାନଙ୍କର ଅଂଶକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ପରାମର୍ଶ ଦେଇଥିଲେ । ଏପରି ଏକ ମକଦ୍ଦମାରେ, ସମଗ୍ର ପାରିବାରିକ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ଅଣାଯିବ ଏବଂ ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀ କିମ୍ବା ସହ-ଅଂଶୀଦାରଙ୍କ ଅଂଶର ହିସାବ କରାଯିବ । ଏହିପରି ବାଦୀମାନେ ସଫଳ ହେବା ପରେ, 1 ରୁ 3 ପ୍ରତିବାଦୀମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଅଧିକାରକୁ ପ୍ରତ୍ୟାବର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବେ ଏବଂ ମିଳିତ ଦଖଲ ପାଇଁ ଆଦେଶ ଦେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଏକ ପୃଥକ ମକଦ୍ଦମାରେ ସେମାନଙ୍କର ଅଧିକାର କାର୍ଯ୍ୟ କରିପାରିବେ । ଫଳସ୍ୱରୂପ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଅପିଲକୁ ମଞ୍ଜୁର କରିଥିଲେ, ବିଚାରକାଳୀନ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରିକୁ ବାତିଲ କରି ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଏହା ପରିବର୍ତ୍ତେ ମକଦ୍ଦମାରେ ଥିବା ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲ ପାଇଁ 1 ରୁ 6 ବାଦୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଏକ ଡିକ୍ରି ପାରିତ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଏହି ମଧ୍ୟକାଳୀନ ଲାଭ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ ବାଦୀମାନେ କୌଣସି ପ୍ରମାଣ ଉପସ୍ଥାପନ କରିନଥିଲେ ଏବଂ ଏହିପରି ଲାଭ ପାଇଁ ଆଶ୍ୱସ୍ତି ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ବାଦୀମାନଙ୍କୁ ଆଦେଶ 0.20 ନିୟମ 12 C.P.C. ଅନୁଯାୟୀ ମକଦ୍ଦମା ତାରିଖ ଠାରୁ ଭବିଷ୍ୟତରେ ମଧ୍ୟକାଳୀନ ଲାଭ ପାଇବାର ଅଧିକାର ଦିଆଯାଇଥିଲା ।

ମଣିଭାଇ, ପ୍ରତିବାଦୀ 1 ଧ୍ୟାନେଶ୍ୱର ଏସ/ଓ ବିଟ୍ଠଲ, ପ୍ରତିବାଦୀ 2 ର ଆଇନଗତ ପ୍ରତିନିଧି ଭାବରେ ଏବଂ ୱାମନ ରାଓ, ନାରାୟଣ ରାଓ, ପ୍ରତିବାଦୀ 3 ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ରାୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏହି ଅପିଲ ଦାଖଲ କରିଛନ୍ତି :

ଆମେ ପକ୍ଷମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଧରି ବିଜ୍ଞ ଓକିଲଙ୍କୁ ଶୁଣିଛୁ ଏବଂ ନଥିକୁ ପୁଙ୍ଖାନୁପୁଙ୍ଖ ଭାବରେ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିଛୁ । ବିଭାଜନ ପରେ ବେନି ରାମଙ୍କ ହାତରେ ଯେଉଁ ସମ୍ପତ୍ତି ଆସିଥିଲା, ତାହା ପୈତୃକ ଥିଲା ଏବଂ ବାଦୀଙ୍କ ସହ-ସଦସ୍ୟ ଭାବେ ଭାଗିଦାରୀ ଥିଲା, ତାହା ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଆଉ ବିବାଦରେ ନଥିଲା । ବାଦୀମାନେ ପ୍ରମାଣ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ହୋଇନଥିଲେ ଯେ ସେମାନଙ୍କ ପିତା ବେନି ରାମ ଜଣେ ମଦ୍ୟପ, ଜୁଆଡ଼ି ଏବଂ ସଟୋରିଆ ଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ସେହି କାରଣରୁ ଅବୈଧ ନଥିଲା, ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ମଧ୍ୟ ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଆପତ୍ତି କରାଯାଇ ନଥିଲା । ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇପାରେ ଯେ କାରବାର ଉପରେ ବିଚାର କରିବା ପାଇଁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଭିମୁଖ୍ୟ 1948 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 22 ତାରିଖର ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48 ଏବଂ 1953 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 11 ତାରିଖର ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ କାରବାର ସମାନ କାରବାରର ଅଂଶବିଶେଷ ହୋଇଥିବାରୁ ତାହା ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ କାରବାରକୁ ସ୍ୱାଧୀନ ଭାବରେ ଯାଞ୍ଚ

କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ତା 'ପରେ ଏକ ଉପସଂହାର ପହଞ୍ଚିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଏହିପରି କାରବାର କିମ୍ବା ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ବୈଧ ହେବ କି ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମଧ୍ୟ କାରବାରର ଯାଞ୍ଚ କରିବାରେ ଏକ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ ଯେପରିକି ସେଗୁଡ଼ିକ ବିଚାର ବିନା ଥିଲା ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ କାରବାରକୁ ଅବୈଧ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଉଥିଲା, ଯଦିଓ ବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏପରି କୌଣସି ଆବେଦନ ଅଭିଯୋଗରେ ମଧ୍ୟ ଉଠାଯାଇ ନଥିଲା । ବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହସ୍ତାନ୍ତରଣକୁ କେବଳ ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା ବିନା ଏବଂ ସମ୍ପତ୍ତିର ଲାଭ ପାଇଁ ନୁହେଁ ଏବଂ ସେମାନଙ୍କ ପିତା ବେନି ରାମ ମଦ୍ୟପାନ, ଜୁଆ ଏବଂ ସଟୋରିଆର କୁପ୍ରଥାରେ ଲିପ୍ତ ଥିବାରୁ ଅନୈତିକତା ଦ୍ୱାରା କଳଙ୍କିତ ହୋଇଥିଲେ ।

ଅନୁଚ୍ଛେଦ 295 ରେ "ହିନ୍ଦୁ ଆଇନର ନୀତି" ର 15 ତମ ସଂସ୍କରଣରେ ମୁଲ୍ଲା ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣ ପରିଶୋଧ ପାଇଁ ଅଂଶୀଦାର ସମ୍ପତ୍ତିର ବିକ୍ରୟ କିମ୍ବା ବନ୍ଧକ ରଖିବା ପ୍ରଶ୍ନ ଉପରେ ନିମ୍ନରେ ଆଲୋଚନା କରିଛନ୍ତି :

" ଏକ ଯୌଥ ହିନ୍ଦୁ ପରିବାରର ପିତା ନିଜ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଲାଭ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଚୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିବା ଋଣ ନିର୍ବାହ କରିବା କରିବା ପାଇଁ ପୁଅମାନଙ୍କ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଅଧିକାର ସମେତ ମିଳିତ ପାରିବାରିକ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ବିକ୍ରି କିମ୍ବା ବନ୍ଧକ ରଖିପାରିବେ, ଏବଂ ଏହିପରି ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ପୁଅମାନଙ୍କୁ ବାନ୍ଧି ରଖେ, ଯଦି-(a) ଋଣ ହସ୍ତାନ୍ତରଣର ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଥିଲା, ଏବଂ (b) ଏହା ଏକ ଅନୈତିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇନଥିଲା ।

ଏକ ପୂର୍ବ ଋଣ ନିର୍ବାହ କରିବା ପାଇଁ କରାଯାଇଥିବା ଏକ ହସ୍ତାନ୍ତରଣର ବୈଧତା ଅନୈତିକତାରେ କଳଙ୍କିତ ହୋଇନଥିବା ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ଋଣ ନିର୍ବାହ କରିବା କରିବା ପାଇଁ ପୁଅମାନଙ୍କ ନୈଷ୍ଠିକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ତେବେ, କେବଳ ଏକ ଧାର୍ମିକ ଦାୟିତ୍ୱର ପରିସ୍ଥିତି ହସ୍ତାନ୍ତରଣକୁ ବୈଧ କରେ ନାହିଁ । ପୁତ୍ରକୁ ବଦ୍ଧ ରଖିବା ପାଇଁ ଏକ ହସ୍ତାନ୍ତରଣକୁ ବୈଧ କରିବା ପାଇଁ, ଏକ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣ ମଧ୍ୟ ରହିବା ଆବଶ୍ୟକ । ସାଧାରଣତଃ, ଏଭଳି ମାମଲାରେ ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା ଉପରେ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁନାହିଁ । "ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ପ୍ରକୃତରେ ଏବଂ ଠିକ୍ ସମୟରେ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ, ଅର୍ଥାତ୍ କହିବାକୁ ଗଲେ, ଋଣ ପ୍ରକୃତରେ ସ୍ୱାଧୀନ ହେବା ଉଚିତ ଏବଂ ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଥିବା କାରବାରର ଅଂଶ ନୁହେଁ । ବନ୍ଧକ ମଞ୍ଜୁର ଅବସରରେ କରାଯାଇଥିବା ଋଣ ଏକ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣ ନୁହେଁ ।

ଏକ "ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ" ଋଣ ଗଠନ କରିବା ପାଇଁ ଏହା ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ ଯେ ପୂର୍ବ ଏବଂ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଋଣଦାତା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ବ୍ୟକ୍ତି ହେବା ଉଚିତ । କେବଳ ଯାହା ଆବଶ୍ୟକ ତାହା ହେଉଛି ଦୁଇଟି କାରବାର ଠିକ୍ ସମୟରେ ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ ମଧ୍ୟ ଅଲଗା ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ।

ତେଣୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ, ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପୁଅମାନେ ନିଜ ପିତାଙ୍କ ସହ ସଂଯୁକ୍ତ ଅଛନ୍ତି, ଏବଂ ଏପରିକି ନିଜ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଲାଭ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଋଣ ଚୁକ୍ତି ହୋଇଛି, ପୁଅମାନେ ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବାକୁ ଉତ୍ତରଦାୟୀ, ଯଦି ସେମାନେ ଅନୈତିକ କିମ୍ବା ବେଆଇନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇନଥାଏ ଏବଂ ଏହିପରି ଋଣ ବିବାଦିତ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ପାଇଁ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଥିଲା ।

ନିଜ ଲାଭ ପାଇଁ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଚୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିବା ଋଣ ନିର୍ବାହ କରିବାର ଦାୟିତ୍ୱ ଧର୍ମ ଏବଂ ଧର୍ମପରାୟଣତାର ଏକ ଦାୟିତ୍ୱରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ ଯାହା ପିତାଙ୍କ ଋଣ ନିର୍ବାହ କରିବା କରିବା ପାଇଁ ମିତାକ୍ଷର ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ପୁଅମାନଙ୍କ ଉପରେ ରଖାଯାଇଛି, ଯେଉଁଠାରେ ଋଣ ଅନୈତିକତା ଦ୍ୱାରା କଳଙ୍କିତ ନୁହେଁ । ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ଯୌଥ ହିନ୍ଦୁ ପରିବାରର ପରିଚାଳକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା ବିନା ଏବଂ ଅନୈତିକତା ଦ୍ୱାରା କଳଙ୍କିତ ହୋଇନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଲାଭ ପାଇଁ ଏକ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ଗ୍ରହଣୀୟ ହେବ ଏବଂ ବାତିଲ ହେବ ନାହିଁ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ, ଆମେ 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ରେ ହୋଇଥିବା ସମସ୍ତ କାରବାର ଯାଞ୍ଚ କରିବୁ । 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ତାରିଖର 49ତମ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ଏହା ଏକ ପୁନଃ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ଦସ୍ତାବିଜ ଯେଉଁଥିରେ ନାରାୟଣ ଦାସଙ୍କୁ 5,500 ଟଙ୍କା ଫେରସ୍ତ କରାଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ 22 ଏପ୍ରିଲ, 1948 ତାରିଖର ସର୍ତ୍ତମୂଳକ ବିକ୍ରି ଦଲିଲରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ସମ୍ପତ୍ତିର ଦଖଲ ବେନି ରାମଙ୍କୁ ଫେରାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଏହି କାରବାର କେବଳ ବେନି ରାମଙ୍କ ନୁହେଁ ବରଂ ବାଦୀଙ୍କ ସମେତ ତାଙ୍କ ପରିବାରର ଅନ୍ୟ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ଲାଭ ପାଇଁ ସ୍ୱୀକାର କରାଯାଇଥିଲା । 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ରେ ନିଷ୍ପାଦିତ ଅନ୍ୟ ଏକ ଦସ୍ତାବିଜ ହେଉଛି ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 40 ଯାହା ଦ୍ୱାରା ବେନି ରାମ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଚାରି ପୁଅ ମଣିଭାଇଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ସର୍ବେକ୍ଷଣ ସଂଖ୍ୟା 3 ଏବଂ 18 ର ଘର ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ କୃଷି ଜମି ବିକ୍ରି କରିଥିଲେ । ଏହି ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ମୂଲ୍ୟ 5,500 ଟଙ୍କା ଏବଂ ଏହି ରାଶି ହିଁ ନାରାୟଣ ଦାସଙ୍କୁ ପୁନଃ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ଦସ୍ତାବିଜ ପାଇବା ପାଇଁ ପରିଶୋଧ କରାଯାଇଥିଲା । ନାରାୟଣ ଦାସ, ମଣିଭାଇଙ୍କ ଭାଇ ହୋଇଥିବାରୁ, ଏହା ବୁଝିହେବ ଯେ 'ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 49' ଏବଂ 'ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 40' ର ଏହି ଦୁଇଟି କାରବାର ଦ୍ୱାରା ବେନି ରାମଙ୍କ ହାତରେ

ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ପରିମାଣ ପହଞ୍ଚି ନଥାଇପାରେ, କିନ୍ତୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ ଯେ 'ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 49' ର ପୁନଃ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ଦସ୍ତାବିଜ ସେତେବେଳେ ଦଲିଲ ହୋଇପାରିଥାନ୍ତା ଯେତେବେଳେ ନାରାୟଣ ଦାସଙ୍କୁ 5,500 ଟଙ୍କା ଫେରାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହି ପରିମାଣ କେବଳ ମଣିଭାଇଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ 'ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 40' ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ନିଷ୍ପାଦନ କରି ଆସି ପାରିଥାନ୍ତା । ଯଦି ଆମେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ ଅନ୍ୟ ଏକ ଦିଗରୁ ବିଚାର କରିବା, ତେବେ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ 1948 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 22 ତାରିଖରେ ଯେତେବେଳେ ବେନି ରାମ ନିଜ ତରଫରୁ ଏବଂ ଦୁଇ ନାବାଳକ ପୁଅଙ୍କ ତରଫରୁ ସର୍ତ୍ତମୂଳକ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ କରିଥିଲେ, ସେତେବେଳେ ନାରାୟଣ ଦାସ ତାଙ୍କୁ 5,500 ଟଙ୍କା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ । ଏହା ବାଦୀଙ୍କ ମାମଲା ନୁହେଁ ଯେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48 ବିନା ବିଚାରରେ ଥିଲା କିମ୍ବା ଏହି କାରବାର ଘଟିବା ସମୟରେ ବେନି ରାମ 5,500 ଟଙ୍କା ପାଇ ନଥିଲେ । ଆମେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ସ୍ୱୀକାର କରୁଛୁ ଯେ ଏହି 5,500 ଟଙ୍କା ବେନି ରାମ ତାଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଲାଭ ପାଇଁ ନେଇଥିଲେ, କୌଣସି ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା କିମ୍ବା ଯୌଥ ପରିବାରର ଲାଭ ପାଇଁ ନୁହେଁ । ତଥାପି, 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953ରେ ହୋଇଥିବା ବିକ୍ରୟ କାରବାରରେ ଘର ସଂଖ୍ୟା 82 ପାଇଁ 5,500 ଟଙ୍କା ଏବଂ କୃଷି ଜମି ସଂଖ୍ୟା 3 ଏବଂ 18 ପାଇଁ ହୋଇଥିବା ବିକ୍ରୟ କାରବାର ବୈଧ ଅଟେ, କାରଣ ଏହି କାରବାର ବେନି ରାମଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 22 ଏପ୍ରିଲ, 1948ରେ ନିଆଯାଇଥିବା 5,500 ଟଙ୍କାର ପୂର୍ବ ଋଣ ପରିଶୋଧ ପାଇଁ କରାଯାଇଥିଲା । ବାଦୀ କିମ୍ବା ବେନି ରାମ ଏହି ମାମଲା ସହିତ ଆସିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ପୁନଃ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ଦଲିଲ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 49 ପାଇଁ 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ତାରିଖର କାରବାର ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 40 ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟରେ ନାରାୟଣ ଦାସଙ୍କୁ 5,500 ଟଙ୍କା ଫେରସ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା । 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ରେ ହୋଇଥିବା କାରବାର ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 40 ବାଦୀଙ୍କ ପାଇଁ ବୈଧ ଏବଂ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କାରଣ ଏହା 22 ଏପ୍ରିଲ, 1948 ରେ ନିଆଯାଇଥିବା ବେନି ରାମଙ୍କ ପୂର୍ବ ଋଣ ପରିଶୋଧ ଆଦେଶ ଏବଂ 49 ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ମାଧ୍ୟମରେ ସମ୍ପତ୍ତିର ପୁନଃ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ପାଇବା ପାଇଁ କରାଯାଇଥିଲା ।

ରାଜା ବ୍ରଜ ନାରାୟଣ ବନାମ ମଙ୍ଗଳା ପ୍ରସାଦ ମାମଲାରେ (ଉପରୋକ୍ତ) ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରାଯାଇଛି ଯେ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣର ଅର୍ଥ ହେଉଛି "ପ୍ରକୃତରେ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ତଥା ଠିକ୍ ସମୟରେ, ଅର୍ଥାତ୍ ଏହା କହିବା ଯେ ଋଣ ପ୍ରକୃତରେ ସ୍ୱାଧୀନ ହେବା ଉଚିତ ଏବଂ ଅଭିଶଂସନୀୟ କାରବାରର ଅଂଶବିଶେଷ ନୁହେଁ ।"

ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ମାମଲାର ତଥ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ଉପରୋକ୍ତ ଉକ୍ତିକୁ ଲାଗୁ କରି, ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ ବେନି ରାମଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 22 ଏପ୍ରିଲ, 1948 ରେ କାରବାର ମାଧ୍ୟମରେ ନିଆଯାଇଥିବା 5,500 ଟଙ୍କା ପ୍ରକୃତରେ ତଥା 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ର କାରବାରର ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଥିଲା, ଯାହା ବାଦୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଅଭିଯୋଗ କରାଯାଇଛି । କୌଣସି କଳ୍ପନା ଦ୍ୱାରା 22 ଏପ୍ରିଲ, 1948 ର କାରବାରକୁ ଅଭିଯୋଗ କାରବାରର ଏକ ଅଂଶ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ମଣିଭାଇ ଯଦି ନାରାୟଣ ଦାସଙ୍କ ଭାଇ ହୋଇଥାଆନ୍ତେ ଏବଂ କାରବାର ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 40 ପାଇଁ ମଣିଭାଇଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ବିନିମୟ ପୁନଃ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ଦଲିଲ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 49 ପାଇବା ପାଇଁ ନାରାୟଣ ଦାସଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇଥାଆନ୍ତା କିମ୍ବା ମଣିଭାଇଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରିଥାଆନ୍ତା କାରଣ ମଣିଭାଇ ଏବଂ ନାରାୟଣ ଦାସ ଏକ ଦୋକାନରେ ମିଳିତ ଭାବରେ କିଛି ବ୍ୟବସାୟ କରୁଥିଲେ ଯେଉଁଠାରୁ ଏହି ଟଙ୍କା ଆସିଥାଆନ୍ତା, ଏଥିରେ କୌଣସି ଫରକ ପଡ଼େ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ଯୁକ୍ତି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆମେ ବାଦୀଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ଆର. କେ. ଗର୍ଗଙ୍କ ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବା ଯେ 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ରେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 49 ଏବଂ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 40 କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ସମୟରେ ବେନି ରାମଙ୍କ ହାତରେ ପ୍ରକୃତରେ କୌଣସି ଟଙ୍କା ଆସି ନଥିଲା, ଏହା ସେତେଟା କିଛି ଫରକ ପକାଇବ ନାହିଁ ଯେତିକି ବେନି ରାମଙ୍କୁ 22 ଏପ୍ରିଲ, 1948 ରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା 5,500 ଟଙ୍କା ଫେରସ୍ତ କରିବାକୁ ପଡିବ ଏବଂ କାରବାର ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 49 ଏବଂ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 40 ପ୍ରକୃତରେ ସ୍ୱାଧୀନ କାରବାର ଥିଲା 22 ଏପ୍ରିଲ, 1948 ର ପୂର୍ବ ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବାକୁ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ସେମାନଙ୍କ କାରବାରକୁ ଅବୈଧ ରଖିବା ପାଇଁ ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ଉପରେ ବିବାଦିତ ମିଳିତତାର ଅଭିଯୋଗକୁ ଅନାବଶ୍ୟକ ଭାବରେ ଆରୋପ କରିଛନ୍ତି । ବାଦୀଙ୍କ ପିତା ବେନି ରାମ 1948 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ ମାସ 22 ତାରିଖ ଠାରୁ ପ୍ରତିବାଦୀମାନଙ୍କ ସହ ହାତ ମିଳାଇନଥିଲେ, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ଏକ ସର୍ତ୍ତମୂଳକ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ପାଇଁ 5,500 ଟଙ୍କା ବିଚାରକୁ ନେଇନଥିଲେ, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୌଣସି ଷଡ଼ଯନ୍ତ୍ର ହୋଇ ପାରି ନଥାନ୍ତା । ପ୍ରତିବାଦୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଏପରି ଆଚରଣର ଅନୁମାନ କରିବା ପାଇଁ ନଥିରେ କିଛି ନାହିଁ; ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ବେନି ରାମଙ୍କ ଆଚରଣ ଦର୍ଶାଏ ଯେ ସେ ତାଙ୍କ ପୁଅମାନଙ୍କୁ ସମର୍ଥନ କରିବା ଏବଂ ମିଳିତ ପାରିବାରିକ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ବଞ୍ଚାଇବା ଏବଂ ହସ୍ତାନ୍ତରଣକୁ ଅବୈଧ ଘୋଷଣା କରିବା ପାଇଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରୟାସ କରିଛନ୍ତି । ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏବଂ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଉଭୟ ବାଦୀଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ରାୟ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିଛନ୍ତି ଯେ ବେନି ରାମ ଜୁଆ, ମଦ୍ୟପାନ ଏବଂ ସତ୍ତାର କୁପ୍ରଥାରେ ଲିପ୍ତ ନଥିଲେ ଏବଂ ସେହି କାରଣରୁ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ଅବୈଧ ନୁହେଁ ।

ହେମରାଜ P.W. 1, ବାଦୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣେ ସାକ୍ଷୀ ବାକ୍ସରେ ହାଜର ହୋଇଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେ କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ କହି ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48 କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ବେଆଇନ । ଅପରପକ୍ଷରେ ସେ କହିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ପିତା ତାଙ୍କୁ କହିଥିଲେ ଯେ ସେ ଋଣ ନେଇଛନ୍ତି ଏବଂ ତାହା ପରିଶୋଧ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏହି ଋଣଗୁଡ଼ିକ ନାରାୟଣ ଦାସଙ୍କ ଠାରୁ ନିଆଯାଇଥିଲା । 1948 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 22 ତାରିଖର ସର୍ତ୍ତମୂଳକ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ଦର୍ଶାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ସେ ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯେ ଏଥିରେ ତାଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ଦସ୍ତଖତ ରହିଛି । ନାରାୟଣ ଦାସ D.W. 1 ଭାବରେ ହାଜର ହୋଇଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କହିଛନ୍ତି ଯେ ସେ ପ୍ରତିବାଦୀ 9 କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି ଏବଂ ସେ ତାଙ୍କ ଶସ୍ୟ ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ପ୍ରଦର୍ଶିତ 48 ଜରିଆରେ 5,500 ଟଙ୍କା ଋଣ ନେଇଥିଲେ । ଏହା 1948 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 22 ତାରିଖର ସର୍ତ୍ତମୂଳକ ବିକ୍ରୟ ଥିଲା । ଏହାପରେ ସେ ମଣିଭାଇଙ୍କ ଠାରୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବା 5,500 ଟଙ୍କା ତାଙ୍କୁ ଫେରାଇ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953ରେ ବିଠୋବାଙ୍କ ଠାରୁ ମିଳିଥିବା ଋଣରୁ 3,745 ଟଙ୍କା ଜମା କରିଥିଲେ। ଅଧିକ ଜେରା ସେ କହିଥିଲେ ଯେ ହିସାବ ଖାତାରୁ ଜଣାପଡୁଛି ଯେ ବେନି ରାମଙ୍କ ତରଫରୁ ମହିବାଇଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 10.2.1953 ରେ 5,500 ଟଙ୍କା ଜମା କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ମଣିଭାଇଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବେନି ରାମଙ୍କ ଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି କ୍ରୟ କରିବାର ବିଚାର ଥିଲା । ଏହା ଉଲ୍ଲେଖ କରିବା ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ଯେ ଏପରିକି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମଧ୍ୟ ଏହାର ରାୟରେ ନିମ୍ନମତେ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି :

> " ଯେପରି ଆମେ ସୂଚାଇଛୁ ଯେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48 ହେଉଛି ପ୍ରଥମ ସ୍ଥାନାନ୍ତରଣ ଏବଂ 28 ଫେବୃଆରୀ, 1948 ଠାରୁ କୌଣସି ଋଣ ନାହିଁ ଯାହା ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48 କୁ ସମର୍ଥନ କରିପାରିବ । ଯଦିଓ 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953ର ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 40କୁ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48 ଅଧୀନରେ ବକେୟା ଥିବା ଋଣ କିମ୍ବା ଦାୟିତ୍ୱ ନିର୍ବାହ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଏକ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରେ, ଯେପରି ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖାଇବୁ ଯେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48 ଅଧୀନରେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା କିମ୍ବା ଉପାର୍ଜିତ ଦାୟିତ୍ୱ ଯଦି ନାବାଳକ ଅଂଶୀଦାର ଏବଂ ବେନି ରାମଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କ ଉପରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନୁହେଁ, ତେବେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48 ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ହେବ ନାହିଁ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଆହୁରି ନିମ୍ନମତେ ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି :

> " ବର୍ତ୍ତମାନର ମାମଲାରେ, ଯେପରି ଆମେ ସୂଚାଇଛୁ ଯେ ସମ୍ପତ୍ତିର ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ସହିତ ପିତା ନୂତନ ବ୍ୟବସାୟ ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି, ଯାହା ନାବାଳକ ସଦସ୍ୟଙ୍କ ଉପରେ ବିପଦ ଏବଂ

ଦାୟିତ୍ୱ ଲଦିବାର ତାଙ୍କର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥିଲା । ଯଦି ବେନି ରାମ ଯେଉଁ ବ୍ୟବସାୟ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ, ତାହା ଏକ ନୂଆ ବ୍ୟବସାୟ ଥିଲା ଏବଂ ପାରିବାରିକ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଛୋଟଛୋଟ ଅଂଶୀଦାରଙ୍କ ସ୍ୱାର୍ଥକୁ ପଦାରେ ପକାଇବା ପାଇଁ ଏହାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବାର ତାଙ୍କର କୌଣସି ଅଧିକାର ନଥିଲା, ତେବେ ଆମେ ଦେଖୁ ନାହୁଁ ଯେ ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା କିମ୍ବା ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇଁ ଲାଭ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48 କୁ କିପରି ସମର୍ଥନ କରାଯାଇପାରିବ । ଯଦି ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48, ତେଣୁ, ଏକ କାରବାର ଯେଉଁଥିରେ ପିତା ପ୍ରବେଶ କରିବା ଏବଂ ପାରିବାରିକ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ବିପଦରେ ପକାଇବା ପାଇଁ ହକଦାର ନଥିଲେ, ତେବେ ଆମେ ଭାବୁ ଯେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48 କୁ ସମର୍ଥନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଏହା ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା ପାଇଁ ନୁହେଁ । ଯଦି ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48 ବିଫଳ ହୁଏ ଏବଂ ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀଙ୍କ ଉପରେ ଏକ ବୈଧ ଏବଂ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ କାରବାର ଭାବରେ ଧରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ତେବେ 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ର କାରବାର, ପ୍ରଥମେ ପୁନଃ ହସ୍ତାନ୍ତର ଏବଂ ତା 'ପରେ ଏକ ବିକ୍ରୟ, ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 49 ଏବଂ 40 ଦ୍ୱାରା ପ୍ରମାଣିତ ମଧ୍ୟ ବିଫଳ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଏହାକୁ ସମର୍ଥନ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା ଉପରୋକ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣଗୁଡ଼ିକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଦର୍ଶାଉଛି ଯେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କୌଣସି ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା ଆଧାରରେ କିମ୍ବା ଯୌଥ ପରିବାରର ସମ୍ପତ୍ତିର ଲାଭ ପାଇଁ ଏହାର ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ପ୍ରକୃତିର ଆଧାର ଉପରେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48ର କାରବାରର ବୈଧତା ଉପରେ ବିଚାର କରୁଛନ୍ତି । 1948 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 22 ତାରିଖର ନେଣଦେଣକୁ 1953 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 11 ତାରିଖର କାରବାରର ଅଂଶବିଶେଷ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ ଏବଂ ବିବେଚନା କରିବାରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ତ୍ରୁଟି କରିଥିଲେ । ବାସ୍ତବରେ, 1953 ମସିହା ଫେବୃଆରୀ 11 ତାରିଖର ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 49 ଏବଂ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 40ର କାରବାର ସ୍ୱାଧୀନ ଥିଲା, ବରଂ 1948 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 22 ତାରିଖର ପୂର୍ବ ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବା ପାଇଁ ଥିଲା ।

ବାଦୀ-ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଶ୍ରୀ ଗର୍ଗ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ 22 ଏପ୍ରିଲ, 1948 ତାରିଖ ବିଶିଷ୍ଟ ସର୍ତ୍ତମୂଳକ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ କାରବାର ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା ଅଭାବରୁ ଅସିଦ୍ଧ ଥିଲା, କାରଣ ବେନି ରାମଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏକ ନୂତନ ବ୍ୟବସାୟ ଆରମ୍ଭ କରିବା ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା ନୁହେଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ପୁନଃ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ଚୁକ୍ତିନାମା

ପ୍ରଦର୍ଶନ 49 ଦଲିଲ ହେବା ପରେ କୌଣସି ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣ ନାହିଁ ଯାହା ବଞ୍ଚି ରହିଥାଇପାରେ । ପୁନଃହସ୍ତାନ୍ତରଣ ଦଲିଲ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 49 ରେ କୌଣସି ପୂର୍ବ ଋଣ ପରିଶୋଧ ପାଇଁ ବିକ୍ରେତାଙ୍କଠାରୁ ଟଙ୍କା ପ୍ରାପ୍ତି ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ ନାହିଁ । ମଣିଭାଇଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 40 ବିକ୍ରୟ ପତ୍ର ପୁନଃହସ୍ତାନ୍ତରଣ ଦଲିଲ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 49 ପରେ ଏବଂ ରେଜିଷ୍ଟ୍ରାରଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବିକ୍ରେତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ଅଭିଯୋଗ କୌଣସି ସ୍ୱାଧୀନ ପୂର୍ବ ଋଣ ପାଇଁ ଦେୟ ନୁହେଁ ଯାହା ବାସ୍ତବରେ ଏବଂ ବାସ୍ତବରେ 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ରେ ଥିଲା । ବନାରସ ବ୍ୟାଙ୍କ ଲିମିଟେଡ ବନାମ ହରି ନାରାୟଣ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, 59 ଇଣ୍ଡିଆନ୍ ଅପିଲ, ପୃ. 300) ଉପରେ ଦୃଢ଼ ନିର୍ଭରଶୀଳତା ରଖାଯାଇଛି ।

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ଗର୍ଗଙ୍କ ଉପରୋକ୍ତ ଯୁକ୍ତିରେ ଆମେ କୌଣସି ଶକ୍ତି ପାଉନାହୁଁ । ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ବିସ୍ତୃତ ଭାବେ ଆଲୋଚନା କରିଛୁ ଯେ 1948 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 22 ତାରିଖର ସର୍ତ୍ତମୂଳକ ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48 ଅସିଦ୍ଧ ନଥିଲା, ଯଦିଓ ଏହି ରାଶି ବେନି ରାମ ନିଜ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଲାଭ ପାଇଁ ଏକ ନୂତନ ଶସ୍ୟ ବ୍ୟବସାୟ ଆରମ୍ଭ କରିବା ପାଇଁ ନେଇଥିଲେ । 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ର ପରବର୍ତ୍ତୀ କାରବାର ପାଇଁ ଏହା ଉଭୟ ପ୍ରକୃତରେ ଏବଂ ସମୟରେ ଏକ ସ୍ୱାଧୀନ କାରବାର ଥିଲା । 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ରେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 49 ମାଧ୍ୟମରେ ଦଲିଲର ପୁନଃହସ୍ତାନ୍ତରଣ କାର୍ଯ୍ୟ କେବଳ ବେନି ରାମଙ୍କ ଲାଭ ପାଇଁ ନୁହେଁ ବରଂ ବାଦୀଙ୍କ ସମେତ ସମଗ୍ର ପରିବାର ପାଇଁ ଥିଲା । 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ରେ ମଣିଭାଇଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ହୋଇଥିବା ବିକ୍ରିର କାରବାର ବ୍ୟତୀତ ସମ୍ପତ୍ତିର ଏହି ପୁନଃହସ୍ତାନ୍ତରଣ ପାଇଁ କୌଣସି ବିଚାର ନଥିଲା । ଏହିପରି ବିକ୍ରି ଦଲିଲ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 40 ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବୈଧ ଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48 ର ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣ ପରିଶୋଧ ଆଦେଶ ପାଇଁ କରାଯାଇଥିଲା ।

ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବନାରସ ବ୍ୟାଙ୍କ ଲିମିଟେଡ ବନାମ ହରି ନାରାୟଣ ମାମଲା (ଉପରୋକ୍ତ) ବିଷୟରେ, ଏହା ଆମ ଦ୍ୱାରା ନିଆଯାଇଥିବା ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ବିରୁଦ୍ଧରେ କୌଣସି ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେଇ ନାହିଁ । ଉପରୋକ୍ତ ମାମଲାରେ ଅପିଲକାରୀ ବ୍ୟାଙ୍କ ମିତାକ୍ଷରା ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ଏକ ଯୌଥ ହିନ୍ଦୁ ମକଦ୍ଦମାର ସଦସ୍ୟଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଏକ ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର କରିଥିଲା ଯାହା Rs.28,000 ର ଅଗ୍ରୀମ ସୁରକ୍ଷିତ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ଯୌଥ ପାରିବାରିକ ସମ୍ପତ୍ତିର ବକେୟା ବଳକା ଏବଂ ବନ୍ଧକ ଆଦାୟ କରିବାକୁ ଥିଲା । ତାଙ୍କ ନାବାଳକ ପୁଅମାନଙ୍କ ତରଫରୁ ଜଗଦୀଶ ନାରାୟଣ ଏବଂ ରଘୁବୀର ନାରାୟଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବନ୍ଧକ ଦଲିଲ ହୋଇଥିଲା; ଜଗଦୀଶ ନାରାୟଣଙ୍କ ବୟସ୍କ ପୁଅମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଦଲିଲରେ ଯୋଗ ଦେଇଥିଲେ । ଦସ୍ତାବିଜରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ପୂର୍ବରୁ ଦୁଇଟି ବନ୍ଧକ

ପରିଶୋଧ ଦଲିଲ ଏବଂ ବନ୍ଧକ ରଖିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ବ୍ୟବସାୟ ଚଳାଇବା ପାଇଁ ଅଗ୍ରୀମ ଅର୍ଥର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା । କେବଳ ଉତ୍ତରଦାତାମାନେ, ଯେଉଁମାନେ ବନ୍ଧକ ତାରିଖ ସମୟରେ ନାବାଳକ ଥିଲେ, ମକଦ୍ଦମାକୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ହାଜର ହୋଇଥିଲେ । ବିଚାରକାଳୀନ ବିଚାରପତି ଦାବି କରାଯାଇଥିବା ରାଶି ପାଇଁ ଏକ ପ୍ରାଥମିକ ଡିକ୍ରିନାମା ପାରିତ କରିଥିଲେ । ଅପିଲ ଉପରେ ଆହ୍ଲାବାଦ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ବନ୍ଧକ କେବଳ 18, 000 ଟଙ୍କା ପାଇଁ ବୈଧ ଯାହା ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣ ନିର୍ବାହ କରିବା କରିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଥିଲା । ଅବଶିଷ୍ଟ ରାଶି 10, 000 ଟଙ୍କା ବାବଦରେ ସେମାନେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ଏହା ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇନାହିଁ ଯେ 6,342 ଟଙ୍କାର କଥିତ ଋଣ ରହିଛି, ଏବଂ ଯେଉଁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ 3,658 ଟଙ୍କାର ବଳକା ଅର୍ଥ ଲଗାଯାଇଛି, ତାହା ପୈତୃକ ବ୍ୟବସାୟ ନୁହେଁ, ଏବଂ ତେଣୁ, ଏହା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନାବାଳକ ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବାନ୍ଧି ରଖିବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ନାହିଁ । ପୁନଃ ଅପିଲ କରିବା ପରେ ପ୍ରିଭି ପରିଷଦର ରାୟ ଦେଇଥିଲେ ଯେ 6,342 ଡି ଟଙ୍କାର ବନ୍ଧକ ଜଗଦୀଶ ନାରାୟଣ ଏବଂ ରଘୁବୀରଙ୍କ ପୂର୍ବ ଋଣ ପରିଶୋଧ ପାଇଁ କରାଯାଇଥିବା ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ, ଏବଂ ତେଣୁ ଏହା ସେମାନଙ୍କ ପୁଅମାନଙ୍କ ଉପରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଥିଲା। 3, 658 ଟଙ୍କାର ସାମଗ୍ରୀ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲେ ଯେ ଏହି ପରିମାଣ ଠିକା ବ୍ୟବସାୟ ପାଇଁ ଋଣ ନିଆଯାଇଥିଲା । ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପ୍ରମାଣ ଯାଞ୍ଚ କରିବା ପରେ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନେ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ପରିବାରର ପରିଚାଳକ ଭାବେ ଜଗଦୀଶ ନାରାୟଣ ଏବଂ ରଘୁବୀର ନାରାୟଣଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଏହି ବ୍ୟବସାୟ ଆରମ୍ଭ କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ, କୌଣସି ବ୍ୟବସାୟକୁ ପୈତୃକ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ, ଯାହାଦ୍ୱାରା ଯୌଥ ପାରିବାରିକ ସମ୍ପତ୍ତିରେ ନାବାଳକଙ୍କ ଆଇନଗତ ଅଧିକାର ଋଣ ପାଇଁ ଦାୟୀ ହୋଇପାରିବ । ନ୍ୟାୟମୁର୍ତ୍ତିମାନେ ଏହି ତର୍କରେ ସହମତ ନଥିଲେ ଯେ ପରିଚାଳକ ଭାବରେ ଜଣେ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ବ୍ୟବସାୟ, ଯଦିଓ ନୂତନ, ପୂର୍ବପୁରୁଷ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ତେଣୁ ଏହା କୁହାଯାଇଥିଲା ଯେ 3,658 ଟଙ୍କା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବନ୍ଧକ ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱୀକୃତିପ୍ରାପ୍ତ ଆବଶ୍ୟକତା ପାଇଁ କିମ୍ବା ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣ ପରିଶୋଧ ପାଇଁ ନୁହେଁ, ମିତାକ୍ଷର ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବୈଧ ଥିଲା, ଯେପରି ସଂଯୁକ୍ତ ପ୍ରଦେଶରେ ଲାଗୁ ହୋଇଛି ଏବଂ ଏହା ଅଂଶୀଦାରମାନଙ୍କ ଅଂଶକୁ ମଧ୍ୟ ପାରିତ କରିନଥିଲା । ତେଣୁ ଉପରୋକ୍ତ ମାମଲାରେ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନେ ବନ୍ଧକକୁ କେବଳ 3,658 ଟଙ୍କା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନୁହେଁ ବୋଲି ସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ ଯାହା ବିବାଦରେ ଥିବା କାରବାର ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା । ଆମ ସମ୍ମୁଖରେ ଥିବା ମାମଲାରେ ତଥ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ଏବଂ ଯେପରି ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛୁ, 1948 ମସିହାରେ ବେନି ରାମଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 5,500 ଟଙ୍କା

ନିଆଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଯଦି ଏହାକୁ 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ରେ ହୋଇଥିବା କାରବାର ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 40 ଦ୍ୱାରା ପରିଶୋଧ କରାଯାଇଥିଲା, ତେବେ ଏହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବା ପାଇଁ ଏକ ବୈଧ କାରବାର ହେବ ।

ଇରୁକୁଲାପତି ଭେଙ୍କଟେଶ୍ୱର ରାଓ ବନାମ ଭେମୁରି ଅପ୍ପାୟା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, ଏ. ଆଇ. ଆର୍. 1939, ମାଡ୍ରାସ 561 ରେ ଏହା ନିମ୍ନମତେ ନିର୍ଣ୍ଣିତ ହୋଇଥିଲା :

> " ଉପରୋକ୍ତ ଅନୁସନ୍ଧାନ ଉପରେ, ପ୍ରତିବାଦୀ 2 ର ଅଂଶ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ A ପ୍ରଥମ ଦୃଷ୍ଟିଗତ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ହେବ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ତରଫରୁ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ ଯେହେତୁ ପ୍ରତିବାଦୀ 1 ର ଋଣ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ଏକ ବ୍ୟବସାୟ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବହନ କରାଯାଇଥିଲା, ଯେତେବେଳେ ବ୍ୟବସାୟ ପରିବାରର ସାଧାରଣ ବୃତ୍ତି ନଥିଲା, ଋଣକୁ ଅବ୍ୟବାହାରିକ ଋଣ ଭାବରେ ଧରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଏହିପରି ପୁଅ ଉପରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ନୁହେଁ । ଅପିଲକାରୀ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞ ଓକିଲ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ଯେ ଏହି ଯୁକ୍ତି ଆଟଚୁଟାରାମାୟା ବନାମ ରତନଜୀ ଭୂତାଜୀ, [1926] ଏ. ଆଇ. ଆର୍. ମାଡ୍ରାସ 49 211 ରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟକୁ ବିରୋଧ କରିଥିଲା; କିନ୍ତୁ ସେ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ଏହା ବନାରସ ବ୍ୟାଙ୍କ ଲିମିଟେଡ୍ ବନାମ ହରି ନାରାୟଣ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, 54 ALL564 ରେ ପ୍ରିଭି କାଉନସିଲ୍ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଦ୍ୱାରା ସମର୍ଥିତ । ଏହି ତର୍କକୁ ସମର୍ଥନ କରୁଥିବା 54 ALL 564ରେ ଆମେ କିଛି ପାଉନାହୁଁ । ସେଠାରେ ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନେ କେବଳ ବନ୍ଧକର ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଚରିତ୍ରର ପ୍ରଶ୍ନକୁ ସ୍ଥିର କରିଥିଲା ଯେ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବା ବାଣିଜ୍ୟ ଚଳାଇବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବନ୍ଧକ ସହିତ ସମକାଳୀନ ଭାବରେ ଟଙ୍କା ଋଣ ନିଆଯାଇଥିଲା । ସେମାନେ ନୈଷ୍ଠିକ ଦାୟିତ୍ୱ ମତବାଦ ଅନୁଯାୟୀ ଋଣ ପାଇଁ ପୁଅର ଦାୟିତ୍ୱ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ପ୍ରଶ୍ନର ମୁକାବିଲା କରିବାକୁ ମନା କରିଦେଇଥିଲେ, ଏହି ଆଧାରରେ ଯେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଭାରତର ଅଦାଲତରେ ଉଠାଯାଇ ନାହିଁ ।

ଲୁହାର ଅମୃତ ଲାଲ ନାଗଜୀ ବନାମ ଦୋଶୀ ଜୟନ୍ତୀଲାଲ ଜେଠାଲାଲ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, ଏ. ଆଇ. ଆର. 1960 ଏସ. ସି. 964 ମାମଲାରେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ତିନିଜଣ ବିଚାରପତିଙ୍କ ଏକ ବିଚାରପୀଠ ପୂର୍ବରୁ ରାୟ ଦେଇଛନ୍ତି ଯେ ନୈଷ୍ଠିକ ଦାୟିତ୍ୱର ମତବାଦ ଯାହା ଅଧୀନରେ ପୁଅମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ଋଣ ନିର୍ବାହ କରିବାକୁ ଦାୟୀ କରାଯାଏ ତାହା କେବଳ ଧାର୍ମିକ ବିଚାର ଉପରେ ଆଧାରିତ । ଏହି ମତବାଦ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ସ୍ୱୀକାର କରେ ଯେ ପିତାଙ୍କ ଋଣ

ବ୍ୟବାହାରିକ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଯଦି ଋଣ ବ୍ୟବାହାରିକ ନୁହେଁ କିମ୍ବା ଅବ୍ୟବାହାରିକ ନୁହେଁ, ତେବେ ନୈଷ୍ଠିକ କର୍ତ୍ତବ୍ୟର ମତବାଦ ଲାଗୁ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନେ ବ୍ରଜ୍ ନାରାୟଣ ବନାମ ମଙ୍ଗଳା ପ୍ରସାଦ, (ସୁପ୍ରା) ମାମଲାରେ ପ୍ରିଭି ପରିଷଦ ଦ୍ୱାରା ଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଥିବା ପାଞ୍ଚଟି ପ୍ରସ୍ତାବକୁ ଅନୁମୋଦନ ସହିତ ଉଦ୍ଧୃତ କରିଥିଲେ । ସୁରଜ ବଂଶୀ କୋଏରଙ୍କ ସହ କାରବାର କରି, ମାମଲା 6 ଭାରତୀୟ ଅପିଲ 88 (PC) ନିମ୍ନରେ ଦର୍ଶାଯାଇଛି :

> " ଆମେ ଏହି ବିଷୟକୁ ଯତ୍ନର ସହ ବିଚାର କରିଛୁ ଏବଂ ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଆମେ ବଞ୍ଚିତ ନୁହଁ । ଏହି ଚରିତ୍ର କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରଥମ ଏବଂ ସର୍ବାଗ୍ରେ, ଆଖି ବୁଜି ନିଷ୍ପତ୍ତି ହୋଇଥିବା ନୀତି ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ଭାବେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଅନେକ ବର୍ଷ ଧରି ହିନ୍ଦୁ ପରିବାରଗୁଡ଼ିକର ସ୍ଥାବର ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ କାରବାର ହୋଇଛି ଏବଂ ସୂରଜ ବଂଶୀ କୋୟରଙ୍କ ମାମଲାରେ ପ୍ରିଭି ପରିଷଦ ଦ୍ୱାରା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଆଇନର ପ୍ରସ୍ତାବ, 6 ଭାରତୀୟ ଅପିଲଗୁଡିକୁ 88 PC, ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ହିନ୍ଦୁ ଆଇନ ଅଧୀନରେ ପ୍ରକୃତ ସ୍ଥିତିକୁ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ ବୋଲି ବୁଝିବା ଉପରେ ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ମାଲିକାନା ପାରିତ ହୋଇଛି । ଆମେ ଭାବୁଛୁ, ଏତେ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ପରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ପୁନର୍ବାର ଉଠେଇବା ଅଯୌକ୍ତିକ ହେବ ।

ଉପରୋକ୍ତ ମାମଲାରେ ଏହା ଆହୁରି ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇଥିଲା ।

> " ଏହା ମଧ୍ୟ ଜଣାଶୁଣା ଯେ, ହିନ୍ଦୁ ଆଇନର ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକର ସମାଧାନ କରିବାରେ, ପ୍ରିଭି ପରିଷଦ ନ୍ୟାୟ, ସମାନତା ଏବଂ ଭଲ ବିବେକର ବିଚାର ପ୍ରଚଳନ କରିଥିଲା ଏବଂ ପ୍ରାସଙ୍ଗିକ ପାଠ୍ୟଗୁଡ଼ିକର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କେତେକ ସମୟରେ ଏହି ବିଚାର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହେଉଥିଲା । ବାସ୍ତବରେ, ପିତାଙ୍କ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣର ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଚରିତ୍ର ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ନୀତି ଏବଂ ଋଣଦାତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କରାଯିବାକୁ ଥିବା ତଦନ୍ତ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ସବୁ ନିରପେକ୍ଷତା ଏବଂ ଯଥାର୍ଥତାର ବିଚାର ଉପରେ ଉପସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି । ଯେତେବେଳେ ପ୍ରିଭି ପରିଷଦର ସୁରଜ ବଂଶୀ କୋୟର, 6 ଭାରତୀୟ ଅପିଲ ଗୁଡିକୁ 88 PC ମାମଲାରେ ଦୁଇଟି ପ୍ରସ୍ତାବ ରଖିଲା, ସେତେବେଳେ ପ୍ରକୃତରେ ଯାହା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ତାହା ଥିଲା ଋଣଗ୍ରହୀତାଙ୍କ ପୁଅମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କାରବାରକୁ ଆପତ୍ତି କରୁଥିବା ତୁଚ୍ଛ କିମ୍ବା ମିଳିତ ଦାବିଗୁଡ଼ିକରୁ ସଚ୍ଚୋଟ

ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀମାନଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷା ଦେବା । ଯେହେତୁ ଉକ୍ତ ପ୍ରସ୍ତାବଗୁଡ଼ିକ ଯଥାର୍ଥ ହସ୍ତାନ୍ତରକାରୀମାନଙ୍କ ଦାବିକୁ ନ୍ୟାୟ ଦେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ରଖାଯାଇଛି, ତେଣୁ ଆମେ ଆଜି ପ୍ରାଚୀନ ଗ୍ରନ୍ଥଗୁଡ଼ିକର ମାର୍ଗଦର୍ଶନ ଖୋଜିବା ସମୟରେ ଶିକ୍ଷାଗତ ବିଚାର ଉପରେ ଏହି ସୁପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ସ୍ଥିତିକୁ ବିଚଳିତ କରିବାର କୌଣସି ଯଥାର୍ଥତା ଦେଖୁନାହୁଁ । ଆମ ମତରେ, ଯଦି ହିନ୍ଦୁ ଆଇନର ଏହି ଶାଖାର ପ୍ରଶାସନରେ କୌଣସି ଅସଙ୍ଗତି ରହିଛି, ତେବେ ଏହାର ସମାଧାନ ବିଧାନମଣ୍ଡଳ-ନ୍ୟାୟପାଳିକା ପାଖରେ ରହିଛି, ନ୍ୟାୟାଳୟ ପାଖରେ ନୁହେଁ । ଅତୀତରେ ମନ୍ତବ୍ୟଦାତାମାନେ ଯାହା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲେ ତାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଇନଗତ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବଶାଳୀ ଭାବରେ ହାସଲ କରାଯାଇପାରିବ । ତେଣୁ, ଅପିଲକାରୀଙ୍କ ତର୍କକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବାକୁ ଆମେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନାହୁଁ ଯେ ସେମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇଥିବା ପ୍ରସଙ୍ଗକୁ କେବଳ ପ୍ରାଚୀନ ସଂସ୍କୃତ ଗ୍ରନ୍ଥର ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ଆମେ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଉଚିତ୍ ।

ବ୍ୟଙ୍କଟେସ୍ ରେ ଧୋଣ୍ଡଦେଓ ଦେଶପାଣ୍ଡେ ବନାମ ସୌ କୁସୁମ ଦତ୍ତାତ୍ରେୟ କୁଲକର୍ଣ୍ଣୀ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ, [1979] 1 ଏସ୍. ସି. ଆର୍. 955, ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିମ୍ନରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି :

" ଏହି ଋଣ, ଯୌଥ ପରିବାରର ସମ୍ପତ୍ତିର ଲାଭ ପାଇଁ ଥିଲା ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ, ଏକ ଯୌଥ ପାରିବାରିକ ଋଣ ଥିଲା, ଏବଂ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ବାଲ୍ ଠିକ୍ ବୋଲି ଧରିନେବାରେ ଆମେ ଠିକ୍ ନୁହେଁ ବୋଲି ଧରିନେବା । ଏହା ପିତାଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଋଣ ବୋଲି ଯୁକ୍ତି କରି, ତଥାପି ପିତାଙ୍କ ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବା ପାଇଁ ପୁଅର ନୈଷ୍ଠିକ ଦାୟିତ୍ୱର ମତବାଦ ତଥାପି ଋଣଦାତାକୁ ଏହିପରି ଋଣର ପୁନରୁଦ୍ଧାର ପାଇଁ ସମଗ୍ର ମିଳିତ ପାରିବାରିକ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ନିଲାମ କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେବ । ଯେଉଁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପୁଅମାନେ ସେମାନଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ସହ ସଂଯୁକ୍ତ ଅଛନ୍ତି ଏବଂ ପିତା ତାଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଲାଭ ପାଇଁ ଋଣ ଚୁକ୍ତି କରିଛନ୍ତି, ପୁଅମାନେ ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବାକୁ ଉତ୍ତରଦାୟୀ ଅଟନ୍ତି ଯଦି ସେମାନେ ଏକ ବେଆଇନ କିମ୍ବା ଅନୈତିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଖର୍ଚ୍ଚ ହୋଇନଥାଏ । ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବାର ଏହି ଦାୟିତ୍ୱକୁ ଅବୈଧତା କିମ୍ବା ଅନୈତିକତା ଦ୍ୱାରା କଳଙ୍କିତ ହୋଇନଥିବା ପିତାଙ୍କ ଋଣ ପରିଶୋଧ କରିବା ପାଇଁ ପୁଅର ନୈଷ୍ଠିକ ଦାୟିତ୍ୱ ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରାଯାଇଛି । ଏହା ଥରେ ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଉଥିଲା ଯେ ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଚୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିବା ଋଣ ନିର୍ବାହ କରିବା ପାଇଁ ପୁଅର ଦାୟିତ୍ୱ, ଯଦିଓ ତାଙ୍କ ନିଜ

ଲାଭ ପାଇଁ, ଧର୍ମ ଏବଂ ଧର୍ମପରାୟଣତାର ଦାୟିତ୍ୱରୁ ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ ଯାହା ପିତାଙ୍କ ଋଣ ନିର୍ବାହ କରିବା ପାଇଁ ମିତାକ୍ଷର ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ପୁଅମାନଙ୍କ ଉପରେ ରଖାଯାଇଛି, ଯେଉଁଠାରେ ଋଣ ଅନୈତିକତାରେ କଳଙ୍କିତ ନୁହେଁ, ତଥାପି ସମୟକ୍ରମେ ଏହି ଦାୟିତ୍ୱ ଆଇନର କ୍ଷେତ୍ରକୁ ଚାଲିଯାଇଛି ।

ତେଣୁ ଆମେ ଏହା ମଧ୍ୟ ମାନିଥାଉ ଯେ ଯଦି ପିତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଲାଭ ପାଇଁ କୌଣସି ଋଣ ନିଆଯାଏ, ଯାହା ଅବ୍ୟବାହାରିକ ନୁହେଁ, ତେବେ ପୁତ୍ରମାନେ ଧାର୍ମିକ ଦାୟିତ୍ୱର ମତବାଦ ଅନୁଯାୟୀ ସେମାନଙ୍କ ପିତାଙ୍କ ଋଣ ନିର୍ବାହ କରିବାକୁ ଉତ୍ତରଦାୟୀ ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଯଦି ପିତାଙ୍କ ପୂର୍ବ ଋଣ କିମ୍ବା ଋଣ ନିର୍ବାହ କରିବା କରିବା ପାଇଁ ମିଳିତ ପାରିବାରିକ ସମ୍ପତ୍ତିର କୌଣସି ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ କରାଯାଏ, ତେବେ ଏପରି ହସ୍ତାନ୍ତରଣ ପୁଅମାନଙ୍କ ଉପରେ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ହେବ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ, ଯେତେଦୂର ଘର ସମ୍ପତ୍ତିର କଥା, ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ମଣିଭାଇ ଏହାକୁ ପ୍ରତିବାଦୀ 4 ରୁ 8 ଙ୍କୁ ବିକ୍ରି କରିଥିଲେ । ପ୍ରତିବାଦୀ 4 ରୁ 8 ମାନେ ଘରଟିକୁ ଭାଙ୍ଗି ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ Rs.25,000 ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରି ବର୍ତ୍ତମାନର ମକଦ୍ଦମା ଦାୟର ହେବାର ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ନୂତନ ଘର ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲେ । ଏହି ସମ୍ପର୍କରେ ପ୍ରସଙ୍ଗ ସଂଖ୍ୟା 10 ପ୍ରସଙ୍ଗ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଫଳାଫଳ ଦେଇଥିଲେ ଯେ ପ୍ରତିବାଦୀ 4-8 ପ୍ରମାଣିତ କରିଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ପ୍ରତିବାଦୀ 1 ଠାରୁ କ୍ରୟ କରିବା ପରେ ବାଦୀ 1 ଏବଂ 2 ଙ୍କ ଜ୍ଞାତ ମଧ୍ୟରେ ଘରର ପୁନଃନିର୍ମାଣ ପାଇଁ 25,000 ଖର୍ଚ୍ଚ କରିଛନ୍ତି ଏବଂ ତଥାପି କେହି ଏହାକୁ ବିରୋଧ କିମ୍ବା ଧ୍ୟାନ ଦେଇ ନାହାଁନ୍ତି । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରେ ବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 1 ଏବଂ 2 ଏବଂ ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 9 ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 4 ରୁ 8 ର ଶୀର୍ଷକକୁ ଆପତ୍ତି କରିବାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେବେ । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ମଧ୍ୟ ଉପରୋକ୍ତ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ବାତିଲ କରିନାହାନ୍ତି ଏବଂ ତେଣୁ ଆମେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ବିଚାର କରୁଥିବା ନ୍ୟାୟାଳୟର ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ସମର୍ଥନ କରୁଛୁ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ, ଯେତେଦୂର କାରବାର ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 41 ଏବଂ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 42 (61) ସମ୍ବନ୍ଧରେ, ସେଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ସ୍ଥିତିରେ ରହିଛି । ବେଣୀ ରାମ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଚାରି ପୁଅ ବିଶ୍ୱନାଥ ଏବଂ ବିଟ୍ଠଲ ରାଓଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କୃଷି କ୍ଷେତ୍ର ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 41 ମାଧ୍ୟମରେ ସର୍ବେକ୍ଷଣ 1ର ଅଂଶକୁ 5,345 ଟଙ୍କାରେ ବିକ୍ରି କରାଯାଇଛି । ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 42 (61) ର ଅନ୍ୟ ଏକ କାରବାର ମାଧ୍ୟମରେ ବେନି ରାମ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପୁଅମାନେ 19 ଜୁଲାଇ, 1954ରେ ବିଟ୍ଠଲ ରାଓ ଏବଂ ବିଶ୍ୱନାଥଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ସର୍ଭେ 1ର ଏକ

ଏକର ଏବଂ ସର୍ଭେ 19ର 8.4 ଏକର କୃଷି ଜମିକୁ 3 ହଜାର ଟଙ୍କାରେ ବିକ୍ରି କରିଥିଲେ । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷୀରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଏକ ସ୍ୱଷ୍ଟ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନଥିଭୁକ୍ତ କରିଛନ୍ତି ଯେ ଉପରୋକ୍ତ ହସ୍ତାନ୍ତରଣ କୌଣସି ଆଇନଗତ ଆବଶ୍ୟକତା କିମ୍ବା ସମ୍ପତ୍ତିର ଲାଭ ପାଇଁ କିମ୍ବା କୌଣସି ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣ ପରିଶୋଧ ପାଇଁ କରାଯାଇ ନଥିଲା । ଆମେ ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପ୍ରମାଣ ମଧ୍ୟ ଦେଖିଛୁ ଏବଂ ଆମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ନିଶ୍ଚିତ ଯେ ଉପରୋକ୍ତ କାରବାରର ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 48 ସହିତ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ଋଣ ପରିଶୋଧ ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ ଏବଂ ଆମେ ଏହି ପ୍ରସଙ୍ଗରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ସହିତ ସହମତ ।

ଉପରୋକ୍ତ ଆଲୋଚନାର ସମଗ୍ର ଫଳାଫଳ ହେଉଛି ଯେ ଏହି ଅପିଲକୁ ଆଂଶିକ ଭାବରେ ଅନୁମତି ଦିଆଯାଇଛି । ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପାରିତ ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରି, ମଣିଭାଇଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ବିକ୍ରି ହୋଇଥିବା ସଂଖ୍ୟା 3 ଏବଂ 18 ର ଗୃହ ସମ୍ପତ୍ତି ଏବଂ କୃଷି ଜମି ସର୍ବେକ୍ଷଣର ଦଖଲ ପାଇଁ ଏକ ଡିକ୍ରି ମଞ୍ଜୁର କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, 11 ଫେବୃଆରୀ, 1953 ରେ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ 40 ରେ, ଏବଂ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ମକଦ୍ଦମା ବାତିଲ କରା ହୋଇଛି । ସର୍ବେକ୍ଷଣ ସଂଖ୍ୟା 1 ଏବଂ 19 କୃଷି ଜମି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଅବଶିଷ୍ଟ ରାୟ ଏବଂ ଡିକ୍ରି ଯାହା ବିଟ୍ଠଲ ରାଓ ଏବଂ ବିଶ୍ୱନାଥଙ୍କ ସପକ୍ଷରେ ହସ୍ତାନ୍ତର କରାଯାଇଥିଲା, ପ୍ରତିବାଦୀ ସଂଖ୍ୟା 2 ଏବଂ 3, 41 ଏବଂ 42 (61) କୁ ପ୍ରଦର୍ଶିତ କରିଛି ଏବଂ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଦଖଲ ପାଇଁ ବାଦୀଙ୍କ ମକଦ୍ଦମା ଡିକ୍ରି ହୋଇଛି ।

ମାମଲାର ତଥ୍ୟ ଏବଂ ପରିସ୍ଥିତିରେ ପକ୍ଷମାନେ ନିଜସ୍ୱ ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନ କରିବେ ।

ଟି. ଏନ. ଏ.

ଅପିଲକୁ ଅନୁମତି ଦିଆଗଲା ।

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର :

ଅନୁବାଦିକା : କ୍ରିଷ୍ଣା ଦାଶ
ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।